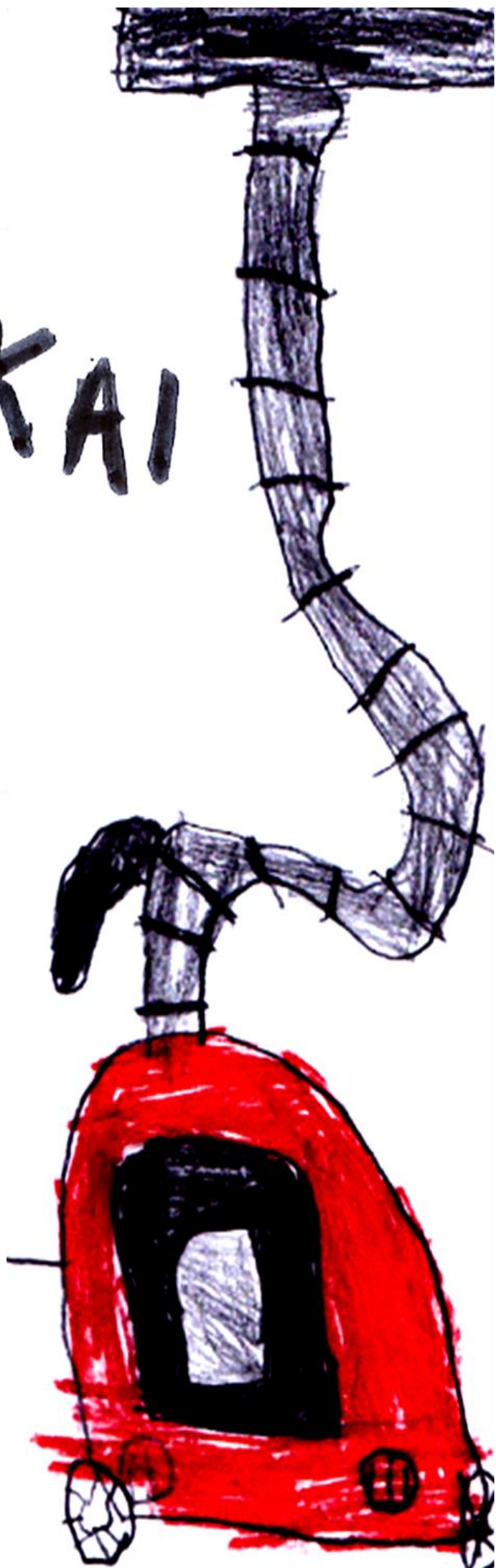

Κωνσταντίνος Γοργολίτσας

ΜΑΛΟΞ ΚΑΙ
ΚΡΑΓΙΟΝ

Βιογραφικό

Ο Κωνσταντίνος Γοργολίτσας γεννήθηκε το 1994. Φοράει 43 νούμερο παπούτσι. Κουβαλάει πάντα ένα σακίδιο μέσα στο οποίο κρύβει το φυτολόγιο του, ένα εισιτήριο από τη Γαύδο και αποτσίγαρα. Το δωμάτιο του είναι κίτρινο και την αγαπημένη του γλάστρα τη λένε Πέγκυ. Θα ήθελε να είναι χρυσόψαρο. Επίσης, θα ήθελε να είναι γκαζόν.

E-mail:konsgorg@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβρης 2019- Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θ. Τριαρίδη και Β Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: Μάριος Χρηστίδης (ετών 9)

Το θεατρικό έργο «Μαλόξ και κραγιόν», του Κωνσταντίνου Γοργολίτσα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

[Creative Commons BY NY ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στην σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Αντί περίληψης

Ενός λεπτού σιγή...

- Happy birthday (στα ισπανικά)
- Είσαι ό,τι χέζεις.
- Ο Προμηθέας ίσως και να ήταν αδερφή.
- Σε γνωρίζω από την όψη του σπαθιού την τρομερή.
- Κόψη.
- Πέντε λεπτών σιγή ... σειρήνα ασθενοφόρου.

ΑΡΧΗ

(Η σκηνή είναι οργανωμένη σε δύο οριζόντια επίπεδα. Στο κάτω επίπεδο απεικονίζεται ο δρόμος και η είσοδος της πολυκατοικίας. Στο επάνω διακρίνεται μέσα από την μπαλκονόπορτα το εσωτερικό ενός σπιτιού. Τρεις ασφαλίτες στέκονται μπροστά στην πόρτα της πολυκατοικίας. Κοντά τους βρίσκεται ένας κάδος σκουπιδιών. Δίπλα του υπάρχει ένα αυτοσχέδιο μνημείο. Στο κέντρο είναι η φωτογραφία ενός παιδιού. Δίπλα έχει λουλούδια, κεριά αναμμένα και διάφορα άλλα αντικείμενα. Στο πάνω επίπεδο η Κατερίνα κάθεται μπροστά από ένα καβαλέτο και ζωγραφίζει. Από κάποιο γειτονικό διαμέρισμα ακούγεται, σαν κάποιος να προσπαθεί να μάθει στο πιάνο το "Νύχτα στάσου".)

Ασφαλίτης 1: Μου 'λεγε ο γιος μου, χτες πήρε το λεωφορείο από το αεροδρόμιο. Το Χ95. Είχε κόσμο, αλλά όχι και πίτα. Άκουγε μουσική στα ακουστικά. Του λέω εγώ συνέχεια να μη βάζει αυτούς τους διαόλους στα αυτιά και να έχει το νου του. Κάπου πριν το Σύνταγμα, δεν θυμάται και καλά, μπουιάρουν δύο ντερέκια. Μαροκινοί έμοιαζαν. Σιχαμένα μουνόπανα. Μπήκαν στο αστικό και βρώμισε όλο σκορδίλα.

Ασφαλίτης 2: Φέρανε στα κεντρικά προχτές δύο τέτοια ζώα. Τα άφησαν τελικά. Μας γάμησαν ρε φίλε. Και αυτοί σκόρδο βρωμούσαν το πρόσεξα και εγώ.

Ασφαλίτης 3: Δεν είναι σκόρδο. Κάτι μαλακίες που τρώνε αυτοί είναι. Μπαχαρικά.

Ασ. 2: Θέλουν και μπαχαρικά η πρέζακιες. Έχει κολλήσει από τη βρώμα το πόδι στο πλαστικό το πέδιλο. Βρωμιάρηδες. Κόκκινα μάτια, συνήθως, και κώλος πηγάδι απ' τις βίζιτες στη Βικτωρίας και την Ομόνοια. Τρία ευρώ η πίπα και πέντε το πισωκολλητό. Ποιος τους πηδάει ρε φίλε; εγώ δεν θα ξανακούμπαγα το πράγμα μου από την αηδία.

Ασ. 1: Σκάσε ρε να τελειώσω. Φεύγει, λοιπόν ο δικός μου και κάθεται στο διάδρομο. Τους παρατηρούσε. Μπαίνει μία κοπελιά δύο στάσεις πριν το τέρμα. Της κολλάνε κατευθείαν. Βάζει ο ένας, ο μπρατσωμένος, το χέρι στην τσέπη της. Κάνει νόημα στον άλλον. Πέφτει ο δεύτερος πάνω της, δήθεν τυχαία. Βρίσκει, λοιπόν την αφορμή ο πρώτος και της βουτάει το πορτοφόλι. Και όλα αυτά τα βλέπει ο γιος μου.

Ασ. 3: Και; είπε τίποτα;

Ασ. 1: Κώλωσα μπαμπά, μου λέει. Μόλις το είδα μου κόπηκαν τα πόδια. Τι να του πεις; Ήταν δύο ντερέκια. Θα τον σάπιζαν στο ξύλο. Του είπα ότι έπρεπε να πάει στον οδηγό, και αυτός να κλείσει τις πόρτες και να μην τους αφήσει να κατέβουν μέχρι να έρθουν οι δικοί μας. Εκείνη τη στιγμή δεν σκεφτόμουν τίποτα μου είπε. Μόλις έφτασε Σύνταγμα το αστικό αυτοί κατέβηκαν. Κύριοι. Τότε ο Νίκος πήγε στην κοπελιά και τη ρώτησε αν είχε τα πράγματά της. Το πορτοφόλι της ήταν στην κωλότσεπλή της. Την καπνοθήκη της έλεψαν τα ζώα. Οι μπάσταρδοι. Την καπνοθήκη της πήραν.

Ασ. 2: Έχουμε γεμίσει από τέτοιους. Περπατάω στη Νίκαια και βλέπω πίσω από τις κουρτίνες, στα ισόγεια, μάτια. Με κοιτάνε σαν μπριζόλα με πόδια. Μάτια κίτρινα. Αρρωσιάρικα. Έχουν γεμίσει γειτονιές σαπιόματα.

Ασ 1: Σαν τις κατσαρίδες. Κρύβονται όπου βρουν. Κάτω από πέτρες, στους υπονόμους, στα υπόστεγα και μόλις νομίσουν ότι δεν τους βλέπεις, ξεχύνονται λες και είναι τσιφλίι τους.

Ασ 2: Δεν σέβονται τίποτα ρε φίλε. Τους ταΐζουμε, τους ποτίζουμε και μας γαμάνε και από πάνω.

Ασ. 1: Εγώ αυτό που λέω στο γιο μου είναι " μάθε να γαμάς πρώτος πριν σε γαμήσουν οι άλλοι".

Ασ. 2: Μου έλεγε τις προάλλες ο αξιωματικός υπηρεσίας, ότι πιάνουν κάτι πιτσιρίκες και τις βιάζουν στα στενά. Της πηδάνε και τις παρατάνε στα γόνατα. Άντε να καταστρωθεί καμιά, να γεννάει τα μπάσταρδα του κάθε Πακιστανού.

Ασ. 1: Αυτοί δεν πηδάνε γιόμενες. Μεταξύ τους τη βρίσκουν. Αυτός που φοράει το ριχτό και την παντόφλα, κάνει τη νοικοκυρά.

Ασ. 3: Τι είναι αυτά που λες ρε;

Ασ. 2: Πάντως εγώ αν είχα κόρη, με κλεμπία θα την έβγαζα έξω.

Ασ. 3: Δενέχει νόημα ...

Ασ. 1: Φύλαγε τα ρούχα σου να έχεις τα μισά, έλεγε η μάνα μου.

Ασ. 2: Άλλη είναι η λύση. Μόλις φτάνουν στα σύνορα να τους σκοτώνουν.

Ασ. 3: Ευρώπη είσαι.

Ασ. 2: Εντάξει, δεν θες να τους σκοτώνεις γιατί το παίζεις φιλόδοξος και τέτοιες πίτες; Στείρωση. Στείρωση αναγκαστική σε όλους. Όπως κάνουν στα σκυλιά. Έτσι κι αλλιώς αδέσποτα του κόσμου είναι και αυτοί.

Ασ. 3: Οι άλλοι που θα μαζευτούν;

Ασ. 1: Στη Στουρνάρη είπαν. Δεν έχω ενημέρωση.

(Μπαίνει ο Κώστας. Στο ένα χέρι κρατάει πολλά φουσκωμένα πολύχρωμα μπαλόνια. Στο άλλο μία σακούλα με ένα κουτί από ζαχαροπλαστική. Κατευθύνεται προς την είσοδο της πολυκατοικίας.)

Ασ. 3: Πω ρε μαλάκα ποιος κοπανάει έτσι το πιάνο απογευματιάτικα;

Ασ. 2: Θα έχει κανένα ωδείο στη γειτονιά.

Ασ. 3: Σιγά μην τους μαθαίνουν σκυλάδικα στο ωδείο.

Ασ. 1: Εγώ πάντως τον γιο μου τον έγραψε κιθάρα. Μάθανε κάτι αδερφίστικα στην αρχή. Τον σταμάτησα.

Ασ. 2: Έχει γεμίσει ο κόσμος μουσικούς και...

Κώστας: Συγνώμη. Καλησπέρα. Μπορώ να περάσω;
(Κάνουν στην άκρη ο Κώστας ψάχνει τα κλειδιά του.)

Ασ. 1: Αδερφέ να σε βοηθήσουμε;

Κώστας: τι;

Ασ. 1: Λέω, να κρατήσω τα μπαλόνια για να κάνεις τη δουλειά σου;

Κώστας: Όχι όχι. Ευχαριστώ πολύ πάντως. Εσείς; Εδώ στις επάλξεις;
(οι ασφαλίτες κοιτάζονται αμήχανα.)

Ασ. 2: Εμείς εδώ...

Κώστας: Πάντως εγώ το αυτοκίνητο το πάρκαρα τρία στενά πιο κάτω. Την πρώτη φορά μου το κατέστρεψαν.

Ασ. 3: Ήταν αλλιώς τα πράγματα τότε. Άγρια.

Κώστας: Έχουν και αυτοί το δικιο τους. Παιδί ήταν. Φίλος τους.

Ασ. 2: Τώρα τους πέτυχε πουθενά;

Κώστας: Κατέβαιναν παρέες παρέες.

Ασ. 3: Του έφτιαζαν μνημείο.

Κώστας: Είπα στην Κατερίνα, Κατερίνα είναι η γυναίκα μου, να του αφήσουμε ένα λουλούδι. Δεν ήθελε. Στεναχωριέται. Σφίγγεται η καρδιά της. Λείπαμε εκείνο το βράδυ που ... Καταλαβαίνετε.

(Οι ασφαλίτες τον κοιτάζουν καχύποπτα)

Ασ. 1: Γιορτάζετε;

Κώστας: Γενέθλια.

Ασ. 2: Πάλι Της πουτάνας θα γίνει. Να κλείστε καλά τα παράθυρα.

Κώστας: Θα το έχω υπόψιν μου. Έτσι κι αλλιώς Έχει ψύχρα.

Ασ. 3: Για Δεκέμβριος καλά είναι.

Ασ. 1: Ο γιος μου λέει ότι έχει περίοδο καιρός. Και εμείς οι άντρες, ξέρουμε καλά τι πάει να πει περίοδος.

(οι ασφαλίτες γελάνε. Ο Κώστας τους κοιτάζει σοβαρά, σαν να αποδοκιμάζει το αστείο τους)

Κώστας: (σιωπή. Ξεκλειδώνει την είσοδο) Καλή συνέχεια.

Ασ. 2: Χρόνια πολλά.

Ασ. 3: Τα ποσά κλείνετε;

Κώστας: Δεν έχω εγώ γενέθλια.

Ασ. 1: Η σύζυγος τότε;

Κώστας: Νομίζω ότι ξεπερνάμε τα όρια με αυτή την κουβέντα. Αισθάνομαι σαν να με ανακρίνετε.

Ασ. 1: Τελείως ανθρώπινα ρώτησα. Σε είδα με όλα αυτά τα μπαλόνια. Νοιάζεσαι πολύ.

Κώστας: Καληνύχτα λοιπόν. (κλείνει την πόρτα και χάνεται μες στην Πολυκατοικία)

Ασ. 1: Τι μαλάκας ήταν αυτός;

Ασ. 2: Πού στο διάολο είναι οι άλλοι; Αποφάσισαν αυτοί να βγουν στο δρόμο και έχει παραλύσει όλη η πόλη.

Ασ. 1: Απαγόρευση κυκλοφορίας μετά τις 9:00.

Ασ. 2: Και όποιον πετυχαίνουμε έξω, μάζεμα στο τμήμα και ξύλο. Να τους κόψουμε τη μαγκιά. Μάθανε τώρα. Μιλάνε για δημοκρατίες και κλαίνε κάτω από την Αιρόπολη.

Αυτό είναι δημοκρατία αδερφέ; Να καις περίπτερα και να ρεύεσαι μέχρι να ξεράσεις από τα ντρογιά πάνω στα πορτοπαγκιά;

(ο Κώστας μπαίνει στο σπίτι. Η Κατερίνα τον βλέπει. Σταματάει να ζωγραφίζει. Οι ασφαλίτες μετακινούνται από την είσοδο της πολυκατοικίας)

Κατερίνα: (γελάει) άργησες φέτος.

Κώστας: Δεν έβρισκα να παρκάρω.

Κατερίνα: (σηκώνεται από το καβαλέτο της. Τον πλησιάζει και τον φιλάει) Τουλάχιστον πήρες πανέμορφα μπαλόνια.

Κώστας: Δεν μπορούσα να αποφασίσω, οπότε πήρα ένα από όλα.

Κατερίνα: Ταιριάζει με τα 50.

Κώστας: Ακόμα δεν ετοιμάστηκες;

Κατερίνα: Το παιδί;

Κώστας: Θα τον πάρω τηλέφωνο τώρα. Κυκλοφορούσα με ένα αυτοκίνητο γεμάτο μπαλόνια. Ένωθα σαν εκείνο τον παππού, από το παιδικό που βλέπαμε το καλοκαίρι. Ένωθα σχεδόν ευτυχισμένος.

Κατερίνα: Γιατί σχεδόν;

Κώστας: Γιατί η ευτυχία είναι οργασμός. Τον πρώτο θα τον θυμάσαι για πάντα. Από κει και πέρα προσπαθείς να θυμηθείς πώς ήταν τότε και να το επαναλάβεις.

Κατερίνα: Θυμάσαι τι μου έλεγες; Η ευτυχία είναι σαν την αντιύλη. Όλοι ξέρουμε ότι υπήρξε, αλλά δεν μπορούμε να καταλάβουμε πού χάθηκε.

Κώστας: Που το θυμήθηκες;

Κατερίνα: Αντιύλη. Αυτό το διπλό ιω μου γαργαλάει τη γλώσσα.

(Στο κάτω επίπεδο ακούγεται από τον ασύρματο του ασφαλίτη 1) Κινούνται προς Μεσολογγίου.

Ασ. 1: 1-5 κέντρο το λάβαμε

Ασ. 3: Ποιος σταθμός διαβίβασε;

Κώστας: Τι ζωγραφίζεις;

Κατερίνα: Μια συζήτηση με δύο ινδιάνους και ένα αγριογούρουνο σε χαμηλό ποτήρι με ένα δάχτυλο jameson και δυόσμο.

Κώστας: (επεξεργάζεται τον πίνακα) έχει ενδιαφέρον.

Κατερίνα: Σκεφτόμουν να τον βάλω στη σιάλα της ταράτσας.

Κώστας: Δεν θα τον βλέπει κανένας εκεί.

Κατερίνα: Θα είναι πιο αγνός.

Κώστας: (γελάει) Πάντα στα γενέθλιά σου γίνεσαι πιο ποιητική. (Την πλησιάζει. Την φιλάει. Κατεβάζει αργά το χέρι του στο φόρεμά της. Τη χαϊδεύει σαν να την αυνανίζει έξω από τα ρούχα)

(από τον ασύρματο) 1-4 ;

Ασ. 2: Διαβιβάστε. Είμαστε στο οικείο τώρα.

(Από τον ασύρματο) Διέρχονται την Τζαβέλλα

Ασ. 1: Ελήφθη.

Κατερίνα: Σήμερα στο σχολείο, ένα παιδί με ρώτησε αν οι πολικές αγελάδες κάνουν μμμμ

Κώστας: Και εσύ τι του είπες;

Κατερίνα: Ότι δεν υπάρχουν.

Κώστας: Γιατί;

Κατερίνα: (Χαμένη από ηδονή) τι γιατί;

Κώστας: Γιατί του το γιρέμισες;

Κατερίνα: (συνέρχεται απότομα. Τραβιέται. Γυρνάει την πλάτη της στον Κώστα) πάω να ετοιμαστώ. Τι να φορέσω;

Κώστας: Ήσουν κοντά. Το ένωσα.

Κατερίνα: Κάτι επίσημο. Μάλλον κάτι λιτό, αλλά επίσημο. Πάρε και το παιδί. Πες του να μην αργήσει. Ένα δεκάλεπτο έχουμε ακόμα. (η Κατερίνα φεύγει. Ο Κώστας αρχίζει τις προετοιμασίες. Τοποθετεί τα μπαλόνια πίσω από το τραπέζι. Ανοίγει το κουτί του ζαχαροπλαστείου. Βγάζει την τούρτα. Την τοποθετεί στο κέντρο του τραπεζιού. Βάζει τα κεράκια. Ψάχνει για αναπτήρα. Στο βάθος αρχίζουν να ακούγονται συνθήματα από τους διαδηλωτές)

Ασ. 2: Κούφιας ιδέες και σκατά έχουν μες στο κεφάλι τους. Τι θέλουν βραδιάτικα;

Ασ. 1: Απαγόρευση κυκλοφορίας και μπούλο. Κάτσε και σπάσε το σπιτάκι σου μετά τις 9:00.

Ασ. 3: Αυτό είναι χούντα ρε.

Ασ. 1: Μία χαρά είναι η χούντα. Έφτιαξε και δρόμους, δεν έφαγε λεφτά.

Ασ. 3: Έτερον εκάτερον.

Ασ. 3: (σιωπή) που σου είπαν ότι είναι;

Ασ. 1: Κατεβαίνουν τη Θεμιστοκλέους.

(τα συνθήματα ακούγονται όλο και πιο κοντά)

Κώστας: (στο τηλέφωνο) πού είσαι αγόρι μου; ναι. Μην αργήσεις. Έχουμε πέντε λεπτά ακόμα. Καλά, άμα είναι θα την κόψουμε την τούρτα εμείς. Ξέρεις πώς είναι η μαμά με αυτά. Εντάξει, να προσέχεις. Σε περιμένουμε. (κλείνει το τηλέφωνο) Κατερίνα. Κατερίνα αγάπη μου; Είσαι έτοιμη;

Κατερίνα: Ναι. Σχεδόν.

Κώστας: Άντε έλα. Σε λίγο είναι η ώρα. 6 και 18 ακριβώς.

(τα συνθήματα πλέον ακούγονται πολύ κοντά)

Ασ. 1: Φτάνουν. Φεύγουμε.

(οι ασφαλίτες 1 και 3 φεύγουν. Ο 2 στέκεται μπροστά από το μνημείο. Ο Κώστας σβήνει τα φώτα. Ανάβει τα κεριά της τούρτας. 3-4 νεαροί μπαίνουν στη σκηνή. Κρατούν κεριά, λουλούδια, αρκουδάκια λούτρινα και κασιόλ από ποδοσφαιρικές ομάδες. Πλησιάζουν το μνημείο και στέκονται δίπλα στον 2. Μπαίνει η Κατερίνα. Φοράει ένα φόρεμα με παγιέτες και κρατάει στην αγκαλιά της έναν μεγάλο λούτρινο μωβ γορίλα.)

Κατερίνα: Να κάνω την έκπληκτη;

(ο Κώστας γελάει. Παίρνει την τούρτα στα χέρια και πλησιάζει την Κατερίνα.)

Κώστας: Να ζήσεις Κατερίνα και χρόνια πολλά. Μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά.

Παντού να σκορπίζεις της νιότης το φως και όλοι να λένε...

Κατερίνα: Λεμόνι.

(ο Κώστας σταματάει να τραγουδάει.)

Κατερίνα: Χύμα κολόνια λεμόνι.

Κώστας: Κατερίνα μην...

Κατερίνα: δύο σταγόνες στις μασχάλες και μια στο... (βάζει το χέρι της ανάμεσα στα πόδια του γορίλα.)

Κώστας: Κατερίνα σε παρακαλώ επιτέλους...

Κατερίνα: Μόνο για σήμερα.

Κώστας: Κάθε χρόνο τα...

Κατερίνα: Το υπόσχομαι. Άσε με μόνο για σήμερα.

(ο Κώστας χαμογελά και αρχίζει να τραγουδάει πάλι από την αρχή «να ζήσεις ...»)

Κατερίνα: (διακόπτοντας) Μέχρι και την έκτη δημοτικού με κούρευε η μαμά .

Κώστας: Το ξέρω. Μου το έχεις πει.

Κατερίνα: (βάζει το γορίλα να κάθεται πάνω στους ώμους της, κουνώντας τα χέρια του σαν να την κουρεύει) Με κούρευε με κατσαρόλα. Ήμουν σαν Ινδιάνος playmobil. Παίζαμε οικογένεια. Αυτή ήταν η γιαγιά, εγώ η μαμά και αυτός (δείχνει το γορίλα) ο γιός μου. Μου έζυνε τα μαλλιά και πίναμε τσάι μπροστά στην τηλεόραση. Έλιωνα εγώ για τον Πίτερ από το «Λούνα παρι». Νόμιζα ότι έμενε μες στο κουτί της τηλεόρασης και μπορούσε να με δει. Καθόμουν σταυροπόδι και άλλαζα πόδι τακτικά. Τον άφηνα να βλέπει το βρακιάκι μου. Άσπρο με ροζ δαντέλα γύρω γύρω και μια καρδιά μπροστά στο τρίγωνο. Όλα τα κιλοτάκια μου ήταν ίδια. Θα μπορούσε να με περάσει για βρωμιάρα ο Πίτερ; (βάζει το γορίλα ανάμεσα στα πόδια της)

Κώστας: Να ζήσεις Κατερίνα και χρόνια πολλά. Μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά...

Κατερίνα: (γελάει δυνατά)

Κώστας: Τι έγινε πάλι;

Κατερίνα: Ήρθε σήμερα ο διευθυντής στο σχολείο με κομοδινί μαλλί.

Κώστας: Μήπως θες να δοκιμάσω το άλλο που είναι πιο ...

Κατερίνα: Νοσταλγικό.

(ο Κώστας τραγουδάει το «να ζήσεις...» στα ισπανικά. Μόλις τελειώσει, η Κατερίνα σβήνει τα κεριά από την τούρτα)

Κατερίνα: Τη όμορφη παραλία

Κώστας: Μπαρτσελονέτα. Πανέμορφη

Κατερίνα: Είχε εκατομμύρια κόσμο.

Κατερίνα: Τότε σβήναμε κεριά πάνω σε πατατάκια

Κώστας: Είχαμε παίξει στο καζίνο όλα τα λεφτά της επιστροφής.

Κώστας: Μπορούμε να αγοράζουμε χρυσάφι στον ισημερινό και να το πουλάμε...

Κατερίνα: Στους πόλους. Επιτάχυνση της βαρύτητας.

Κώστας: Θα βγάζουμε χρήματα από τη διαφορά του βάρους.

Κατερίνα: Το πιστευα.

Κώστας: Μας είχαν προσλάβει ήδη εδώ.

Κατερίνα: Φορούσα τα κόκκινα γυαλιά και τη φούστα με τα κεράσια.

Κώστας: Σε κάθε ευκαιρία φώναζες «θέλω να...

Κατερίνα: θέλω να μείνουμε για πάντα εδώ.

(παύση)

Κώστας: Οπου να ναι θα αρχίσει η πορεία. Να κλείσουμε τα παράθυρα.

Κατερίνα: (κοιτώντας τον πίνακα που ζωγράφιζε πριν) Έχει πολύ κόκκινο και οι πινελιές είναι πιο σιληρές.

Κώστας: Εδώ μάλλον είναι το αγριογούρουνο. Κι εδώ οι Ινδιάνοι.

(σιωπή πολλών στιγμών)

Κατερίνα: (βουτάει το δάχτυλο της στην τούρτα και το απλώνει πάνω στον πίνακα) Μου αρέσουν οι πορείες. Μόνο να τις κοιτάζω. Μοιάζουν με γιορτή. Τα συνθήματα δίνουν ρυθμό. Μερικά μου αρέσουν πολύ. Τα σιγοτραγουδάω για μέρες, από μέσα μου.

Κώστας: Δεν θα μπορούσα ποτέ να φωνάζω με τους άλλους.

Κατερίνα: Οι πορείες κρύβουν μια ομορφιά. Μια γοητευτική ματαιότητα.

Κώστας: Τίποτα δεν αλλάζει στο τέλος.

Κατερίνα: Φωνάζουν, σπάνε πράγματα, βάζουν φωτιές. Ασκήσεις εκτόνωσης θυμού.

Κώστας: Οι πορείες μου θυμίζουν κηδείες. Με έντυνε η μάνα μου με μαύρα κι ακολουθούσαμε τη νεκροφόρα. Στο νεκροταφείο σκορπιζόμασταν. Αυτό που σκεφτόμουν πάντα στο τέλος, ήταν η Δευτέρα Παρουσία. Άδειαζα για δευτερόλεπτα. Σαν να ήμουν μπουκάλι.

(η Κατερίνα σηκώνεται, φέρνει κουτάλια)

Κατερίνα: Μήπως να περιμένουμε το παιδί;

(ο Κώστας κάθεται απέναντι από την τούρτα κι αρχίζει να τρώει)

(μπαίνει ο διαδηλωτής 2)

Διαδηλωτής 1: Που είσαι ρε φίλε; Σε περιμένουμε τόση ώρα. Έφερες μαλόξ;

Διαδηλωτής 2: Μαλάκες δεν ξέρετε τι έγινε.

Ασφαλίτης 2: Τι;

Διαδηλωτής 2: Είμαι στο φανάρι στην Αλεξάνδρας και πάω να περάσω απέναντι. Ενώ περπατάω με σταματάει ένας μπάτσος. Πριν προλάβω να μιλήσω, σιάνε κι άλλοι δύο. Με κολλάνε στο φανάρι. Μου λένε να κρατάω τα χέρια μου ψηλά. Φίλε, μου κόπηκε η μαγκιά. Έτρεμαν τα πόδια μου. Ευτυχώς δεν είχα τίποτα πάνω μου. Ούτε παπάδες, ούτε τίποτα.

Ασφαλίτης 2: Ρε τα μουνιά. Σου ζήτησαν ταυτότητες και χαρτιά;

Διαδηλωτής 2: Περίμενε θα σου πω. Μου άδειασαν την τσάντα στο πεζοδρόμιο. Μετά έβαλαν γάντια κι άρχισαν να με ψάχνουν. Μου έβαζαν κανονικά χέρι. Μεσ από το παντελόνι. Μεσ απ το βρακί ρε μαλάκες.

Διαδηλωτής 3: Φίλε έπρεπε να πεις τίποτα.

Διαδηλωτής 2: Σου λέω τα 'χασα. Δεν μπορούσα να μιλήσω. Έλεγα στον εαυτό μου: ανοίγεις στόμα, σχηματίζεις τη συλλαβή και βάζεις ήχο. Τίποτα δεν έβγαине. Τσιμουδιά.

Διαδηλωτής 1: Εγώ θα τους γαμούσα.

Διαδηλωτής 2: Κι εγώ έτσι έλεγα, αλλά εκείνη τη στιγμή. Μου 'πιαναν τον κώλο ρε. Μου 'βγαζαν τις τσέπες έξω. Είχα φρικάρει.

Διαδηλωτής 3: Ταυτότητα είχες;

Διαδηλωτής 2: Όχι, μόνο ένα εισιτήριο από το καράβι στην Αμοργό, που έλεγε πάνω το όνομά μου. Μετά ο πρώτος μπάτσος, αφού βαρέθηκε να με χουφτώνει, με ρωτάει αν είμαι από εδώ. Ναι, του λέω. Σπουδάζω. Όχι, δεν κατάλαβες μου λέει. Έλληνας, είσαι Έλληνας;

Ασφαλίτης 2: Ρε το ζαλάρχιδο. Κόλλημα που τρώνε κι αυτοί.

Διαδηλωτής 2: Έλληνας, Έλληνας του λέω. Με βάζει να του τραγουδήσω τον εθνικό ύμνο για να πειστεί. Έτσι είναι οι Έλληνες με ρωτάει και τραβάει το πουκάμισό μου. Οι άλλοι δύο κοροΐδευαν. Με ρωτάγανε πως με λένε. Τους εξηγώ, ότι δεν έχω ταυτότητα και τους δείχνω το εισιτήριο. Εκείνη τη στιγμή σιεφτόμουν αυτόφωρα και μαλακίες.

Κατερίνα: Νόστιμη. Δεν έχουμε ξαναφάει από εδώ. Από εδώ να παίρνουμε.

Κώστας: είναι ένα καινούριο. Πολύ ευγενικοί υπάλληλοι.

(Η Κατερίνα σηκώνεται ανοίγει το τζάμι στέκεται και κοιτάζει τα παιδιά που είναι μαζεμένα κάτω στο δρόμο. Ο Κώστας βάζει μουσική. Μετακινεί το καβαλέτο με τον καμβά στα παρασκήνια)

Διαδηλωτής 3: θα ερχόμασταν εμείς να σε βγάλουμε.

Διαδηλωτής 2: θα μου κλάνατε. Σιγά μη με άφηναν. Μετά από αυτό μάλλον βαρέθηκαν να ασχολούνται μαζί μου. Μου 'δωσε μια σπρωξιά ο ένας, με διαολόστειλαν και έφυγα με κατεβασμένο το κεφάλι.

Διαδηλωτής1: Άντε ηρέμισε τώρα. Τελείωσε. Μαλόξ έφερρες;

Διαδηλωτής 2: Τα βρήκαν οι μπάτσοι και τα πήραν μέσα από την τσάντα μου. Είναι αντίσταση κατά της αρχής είπαν.

Διαδηλωτής 3: Γιατί δεν έλεγες ψέματα ότι είναι της μάνας σου;

Διαδηλωτής 2: Δεν μπορούσα να μιλήσω ρε. Τι δεν καταλαβαίνεις;

Διαδηλωτής 1: Θα μας γαμηθούν τα μάτια. Αν βρούμε φαρμακείο να μπούμε.

Διαδηλωτής 3: Σκέτο κραγιόν κάτω απ τα μάτια δεν κάνει τίποτα;

Διαδηλωτής 2: Μην του απαντάται. Δεν αξίζει. Βάλε εσύ σκέτο κραγιόν να γαμηθείς στο κλάμα.

Κατερίνα: Χαμήλωσε λίγο, δεν ακούω.

Κώστας: θες να κατέβουμε να τους δεις από κοντά;

Κατερίνα: Από εδώ βλέπω καλύτερα.

Κώστας: Μπορούμε να κάτσουμε στη γωνιακή καφετέρια.

(η Κατερίνα σηκώνει τους ώμους της αδιάφορα)

Διαδηλωτής 2: Μαλάκες το κινητό μου. Που είναι το κινητό μου;

Διαδηλωτής 1: Τελευταία φορά που το είδες;

Διαδηλωτής 2: Το είχα μες στην τσάντα μου.

Διαδηλωτής 3: Που σου την άδειασαν κάτω.

Διαδηλωτής 2: Έσκυφα να πάρω το εισιτήριο από την Αμοργό.

Διαδηλωτής 1: Μετά σε έδιωξαν.

Διαδηλωτής 2: Δεν γύρισα καν να δω πίσω.

Διαδηλωτής 3: Τώρα κλάφτο. Τόσοι περνάνε από κει.

Διαδηλωτής 1: Στο δρόμο που ερχόσουν, δεν το χρειάστηκες;

Διαδηλωτής 2: Αλεξάνδρας- Εξάρχεια ένα τέταρτο το έκανα. Έτρεχα από τον πανικό μου.

Ασφαλίτης 2: Άντε τώρα να δηλώνεις απώλεια.

Διαδηλωτής 2: Σε ποιους; Σε αυτούς που μου το χάσανε;

Ασφαλίτης 2: Να αγοράζεις καινούρια συσκευή, κάρτες.

Διαδηλωτής 2: Θα τους γαμήσω ρε τους μαλάκες.

Ασφαλίτης 2: (βγάζει από την τσάντα του ένα σακουλάκι. Το δίνει στον διαδηλωτή 2. Η Κατερίνα ψάχνει την τσάντα της. Βγάζει ένα βιβλιαράκι. Τοποθετεί δυο καρέκλες απέναντι. Καθίζει τον Κώστα με τον γορίλα στη μια και αυτή κάθεται απέναντι.)

Διαδηλωτής 1: Τι του δίνεις ρε μαλάκια;

Ασφαλίτης 2: Θα ξεφρικάρει.

Διαδηλωτής 3: Μην κάνετε παπαριές. Εδώ μιλάμε για κοκόρια. Δυο μέρες θα κάνει να κοιμηθεί.

(Η Κατερίνα κλείνει τη μουσική. Ο διαδηλωτής 2 χώνει το δάχτυλό του και ρουφάει μυτιά)

Διαδηλωτής 1: Μην ξηγιέσαι έτσι. Πάλι τα ίδια.

Διαδηλωτής 3: Θα τον μαζέψουν μέσα αν τον πιάσουν.

Διαδηλωτής 1: Αν μπλεχτεί στα μπάχαλα εγώ την κάνω. Δεν θα γίνω εγώ μάνα του επειδή είναι μαλάκας.

Διαδηλωτής 3: Βάλτον να ξεράσει.

Διαδηλωτής 1: Ρε πούστη. (τον αναγκάζει να γονατίσει και του βάζει δάχτυλο στο στόμα, αναγκάζοντας τον να κάνει εμετό.)

(Ενώ ο διαδηλωτής 2 ξερνάει)

Κατερίνα: (διαβάζοντας από το βιβλίο) Μήπως λες ψέματα, έστω και για αστεία;

Μήπως τραγουδάς αισχρά τραγούδια, πού ακούς στο ραδιόφωνο;

Μήπως αντιμιλάς στους γονείς-διδασκάλους-μεγαλύτερους;

Κώστας: Που το βρήκες;

Κατερίνα: Μήπως ορριζεσαι στο όνομα τού Θεού και των Αγίων;

Κώστας: Συγγνώμη.

Διαδηλωτής 1: (στον ασφαλίτη) Ποιος είσαι εσύ ρε φίλε; Τι του δίνεις; Πας καλά;

Ασφαλίτης 2: Μεγάλο παιδί είναι.

Κατερίνα: Μήπως βλασφήμησες ποτέ για τα θεία ή λες "α στο διάβολο";

Μήπως λες υπερήφανα λόγια για τον εαυτό σου;

Κώστας: Κατερίνα δεν με ρώτησες αν θέλω να....

Κατερίνα: ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Μήπως βλέπεις άσχημα έργα στην τηλεόραση;

Μήπως βλέπεις ακατάλληλα κινηματογραφικά έργα;

Κώστας: ... αν θέλω να παίζω οικογένεια.

Διαδηλωτής 1: Χτες στη συνέλευση, ο Λάτζας είπε ότι τον σταμάτησαν με την γκόμενα του εδώ κοντά στην πλατεία. Τον σάπισαν στο ξύλο. Η γκόμενα τον έβλεπε μες στα αίματα και έκλαιγε. Μόλις αυτός τους ζήτησε τον λόγο, τον έδιωξαν. Αλλιώς θα πας αυτόφωρο είπε ο αρχιματάς.

Ασφαλίτης2: Γιατί τον σταμάτησαν.

Διαδηλωτής 1: Κι αυτοί λίγο θέλουν.

Διαδηλωτής 3: Είναι κι αυτός σαν Νεάντερταλ.

Κατερίνα:Μήπως διαβάζεις περιοδικά και βιβλία, πού δε σε ωφελούν;

Κώστας: (κρύβεται πίσω από το γορίλα και τον κουνάει σαν να απαντάει το λούτρινο)

Ασφαλίτης 2: Έχει παραγίνει η κατάσταση.

Διαδηλωτής 2: Όπου μας πετύχουν βαράνε.

Διαδηλωτής 1: Χωρίς λόγο.

Διαδηλωτής 2: Τα μουνόπανα.

Κατερίνα: ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΥΤΙΩΝ

Μήπως σ' αρέσει ν' ακούς τραγούδια κοσμικά τού ραδιοφώνου;

Μήπως σ' αρέσει ν' ακούς αισχρά λόγια από μεγάλους και μικρούς;

Μήπως ακούς να κατηγορούν τον Χριστό μας και να τον βλασφημούν και δεν διαμαρτύρεσαι;

(ο μωβ γορίλας σκύβει το κεφάλι.)

(ο Διαδηλωτής 2 είναι σε υπερδιέγερση πλέον)

Διαδηλωτής 2: Αν τον είχα μπροστά μου τον μπάτσο που με χούφτωνε, θα του άνοιγα το κεφάλι.

Διαδηλωτής 1: Ηρέμησε.

Διαδηλωτής 2: Θα του έχωνα το γιλόπ στον κώλο, μέχρι να του βγει απ το στόμα.

Ασφαλίτης 2: Θα της άρεσε της παλιόπουστας.

Διαδηλωτής 2: Θα του μάγκωνα τα πόδια στις χειροπέδες και με το γιλοπ στον κώλο θα τον έβαζα να γλύφει το νεροπίστολό του.

Ασφαλίτης 2: Έτσι γαμιούνται τα μπατσόνια.

Διαδηλωτής 2: Κι αφού του ‘σκιζα τη σούφρα, θα ‘βαζα όλους τους Πακιστανούς της Ομόνοιας να τον πάρουν. Να δουν τι θα πει ελληνική τρύπα. Με πέρασε και για ξένο. Ότι γουστάρω είμαι ρε πούστη. Την άδειά σου θα πάρω;

Κατερίνα: (ανάβει τσιγάρο) Μήπως ακούς να κατηγορούν αδικώς τούς άλλους και δεν μιλάς;

ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Μήπως κλέβεις ξένα πράγματα από το σπίτι και το σχολείο;

Μήπως κτυπάς τούς μικρότερους συμμαθητές και αδελφούς σου;

Διαδηλωτής 2: Το σύνδρομο της μικρής ψωλής. Βαράνε με το γιλόπ σαν να γαμάνε.

Κατερίνα: Μήπως κάνεις αισχρές χειρονομίες στον εαυτό σου και στους άλλους;

Μήπως μουτζώνεις τούς άλλους;

ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Μήπως πηγαίνεις στα θέατρα και στους κινηματογράφους;

Διαδηλωτής 2: Με extra large στραπόν, όλοι είμαστε πουτσαράδες.

(ο Ασφαλίτης 2 δείχνει τον κάδο απορριμμάτων στον Διαδηλωτή 2)

Ασφαλίτης 2: Δες τα καπούλια του. Το χοντρό σβέρκο του. Τα ροδάκια τα βλέπεις; Είναι τα άρβυλά του. Η μπλε στολή του. (φωνάζει) Δεν θα γίνεις πράσινος ποτέ, πούστη μπλε, πούστη μπλε. (πατάει το σίδερο που εξέχει στο κάτω μέρος και σηκώνεται το καπάκι.) Σε

κοιτάει κάτω από το κράνος. Σε βρίζει. Σε ρωτάει αν είσαι Έλληνας. (Ο Διαδηλωτής 2 ουρλιάζει, κλωτσώντας με μανία τον κάδο.)

Κατερίνα: Μήπως πηγαίνεις στα πάρτι και χορεύεις αμαρτωλούς χορούς;

Μήπως κλωτσάς τούς φίλους και τ' αδέρφια σου;

(ο Ασφαλίτης 2 αρχίζει να τραγουδά τον εθνικό ύμνο. Ανοίγει την τσάντα του. Βγάζει μια μολότοφ, την ανάβει και την δίνει στον Διαδηλωτή 2. Ο τελευταίος την πετάει με μανία στον κάδο.)

Κώστας: (τρομάζει από τον θόρυβο) Έλα να δεις.

(στη σκηνή κυριαρχεί παράνοια. Συνθήματα ακούγονται στο βάθος, ο ασφαλίτης που τραγουδά τον εθνικό ύμνο, καπνοί και φωτιά)

Κατερίνα: (στέκεται γαλήνια στο παράθυρο. Συνεχίζει να διαβάζει παράλληλα με τις υπόλοιπες δράσεις που ντύνουν ηχητικά τη σκηνή) Μήπως δεν υπακούς στους γονείς σου;

Μήπως δεν μελετάς τα μαθήματά σου;

Μήπως δεν τηρείς τις νηστείες που ορίζει η Εκκλησία;

Μήπως δεν κοινωνείς συχνά;

Μήπως ντύνεσαι μασκαράς τις Απόκριες;

Μήπως δεν κάνεις ελεημοσύνη στους πτωχούς ανθρώπους;

(οι διαδηλωτές και ο ασφαλίτης φεύγουν. Πάνω στη σκηνή μόνο ο φλεγόμενος κάδος)

Κατερίνα: Μήπως έχεις μίσος και αντιπάθεια εναντίον κάποιου που σου κάμε κακό η σε ύβρισε πάνω στο θυμό του;

Μήπως είσαι καχύποπτος και χωρίς αιτία υποπτεύεσαι τους πάντες, ότι δήθεν μιλούν για σένα, ότι δεν σε θέλουν, ότι δεν σε αγαπούν, ότι δεν σε συμπαθούν;

Μήπως ζηλεύεις και στενοχωρείσαι για την πρόοδο, την ευτυχία, την ομορφιά και τα αγαθά των άλλων;

Μήπως μένεις ασυγκίνητος μπροστά στη δυστυχία και την ανάγκη του πλησίον σου;

Μήπως είσαι κοιλιόδουλος; Μήπως είσαι οκνηρός, αμελής, ράθυμος; Μήπως σιέφτηκες ποτέ να αυτοκτονήσεις;

Πίτερ...

Πίτερ...

(παίρνει αγκαλιά τον γορίλα) Σε έβλεπα στην τηλεόραση και σκεφτόμουν λουλούδια. Πολλά λουλούδια. Τριαντάφυλλα και πανσέδες και κρίνα και γυψοφύλλια. Ότι λουλούδι φαντάζεσαι σε όλα τα χρώματα του κόσμου. Μετά σκεφτόμουν το νυφικό. Λευκή οργαντίνα. Κοντό μανικάνι, όλη η πλάτη έξω και κάτω τεράστια ουρά. Στενή μέση με ζώνη κρεμ μεταξωτή και μικρά διαμαντάκια στο στήθος. Δεν θα φορούσα σουτιέν, για να σε κάνω να ζηλεύεις όταν θα κοιτούσαν κάποιοι περιέργοι τις ερεθισμένες ρόγες μου. Κοντά στον αφαλό θα έφτιαχνα από σατέν κρυφή τσέπη. Θα χα μέσα φυλαχτό ένα κουκούτσι από ροδάκινο, τυλιγμένο σε δαντέλα. Σα μπομπονιέρα. (δείχνοντας την απέναντι πολυκατοικία) Βγήκε έξω. Όχι που θα χάριζε. Πώς και δεν κάλεσε ακόμα την αστυνομία.

Κώστας: Είναι μεγάλη γυναίκα. την ενοχλεί ο καπνός από τη φωτιά.

Κατερίνα: Την πέτυχα το πρωί στο σουπερ μάρκετ. Ουρά στο ταμείο κι αυτή το χαβά της. Μην τινάζετε το τραπεζομάντηλο στο δρόμο. Και που να το τινάξω καλή μου, τη ρωτάω. Άρχισε τα δικά της.

Κώστας: Μοναξιά.

Κατερίνα: Μοναξιά.

Κώστας: Πέπλο;

Κατερίνα: τι;

Κώστας: Πέπλο ήθελες;

Κατερίνα: Πέπλο κεντημένο όλο φτερά. Από πουλιά. Και πασχαλίτσες μικρές μικρές παντού. Θα με 'βαζαν στο κεντρικό σαλόνι και η μάνα μου συγκινημένη θα έτρεχε πέρα δώθε να κεράσει καφέ τους καλεσμένους. Δίπλα από το πιάνο θα κάθονταν όλοι. Να ασχολούνται μαζί μου όλο το βράδυ. Όλοι όσοι με αγαπάνε και άλλοι από περιέργεια. Το πρωί με μουσικές θα με πήγαιναν στη μητρόπολη. Στην πόρτα θα στείκουν εσύ Πίτερ. Όλοι θα έκλαιγαν βλέποντας με. Ηδονίζομαι με το κλάμα. Έκανα την μάνα μου να κλαίει στην εφηβεία και τέλειωνα στο άψε σβήσε. Όλοι θα έκλαιγαν για μένα. Οργασμός μεγατόνων. Όταν σκεφτόμουν αυτή τη στιγμή γινόμουν ευτυχισμένη. Φέρετρο δεν ήθελα. Μόνο ένα στρώμα θαλάσσης γεμάτο με νερό. Μισώ τα κυπαρίσσια. Είναι κρύα σαν τα μάγμαρα. Στον κήπο της γιαγιάς στο χωριό, στη γωνία που φύτερωναν τα χαμομήλια

ήθελα να με χώσουν. Και το κουκούτσι απ' το κουφάρι μου να τρώει μέχρι να γίνει ροδακινιά. Και πάλι από το λίπασμα μου να τρώνε τα ροδάκινα κι η μάνα μου να φτιάχνει μαρμελάδες με γεύση κατερινίλα. Και τα σκουλήκια στο κουφάρι μου να πίνουν κόκα κόλες και χασίσια. Πάνω απ το χώμα εσύ να τρως αντίδωρα με ανάμα στην υγεία μου. (Η Κατερίνα ανάβει τσιγάρο και παρατηρεί ήρεμα τον κάδο που καίγεται)

Χώμα και φωτιά. Κι αν από χώμα και φωτιά μας έφτιαξαν, αυτός ο κάδος μοιάζει με το νυφικό που ήθελα μικρή. Αν η φωτιά κι η έντεχνος σοφία φτιάξαν σιεπές, κονσέρβες, ασανσέρ και αυτοκίνητα και γέμισαν τους κάδους μέχρι πάνω καλύτερα που με φωτιά και πάλι καταστρέφονται για να φωνάξουν δυνατά σε μένα και σε σένα πως είσαι ότι χέζεις φιλαράκι. Τζάμπα τα συκώτια του ο Προμηθέας τάιζε στα όρνια και τζάμπα που δεν τον έλεγαν κι αυτόν Επιμηθέα. Επιπόλαιο. Σκατά φωτιά. Η γέννα και ο θάνατος είναι ένα. Ένα σύστημα. Ευπνάς. Τρως πρωινό. Μπαίνεις για....

Κώστας: Πιάσε με.

Κατερίνα: Είμαι κουρασμένη.

Κώστας: Εγώ κυνηγάω.

Κατερίνα: Και που είναι η φωλιά μου;

Κώστας: Μπορείς να χρησιμοποιήσεις τα μπαλόνια.

Κατερίνα: Μην κλέβεις.

(διαμορφώνει τα μπαλόνια σαν φωλιά) Ξεκινάμε;

Κώστας: Άλφα και... Ανάσα (αρχίζει να κυνηγάει την Κατερίνα)

Κατερίνα: Βάρος.

Κώστας: Γάλα.

Κατερίνα: Δασιάλα.

Κώστας: Ελευθερία.

Κατερίνα: (μπαίνει στη φωλιά) Ζέστη.

Κώστας: (την περιμένει να βγει) Ηλιοτρόπιο.

Κατερίνα: Θεώρημα.

Κώστας: Ιός.

Κατερίνα: Κασετόφωνο. (Αρχίζει να τρέχει)

Κώστας: Λαπαροσκοπήση.

Κατερίνα: (γελάει) Μαλάκιας.

Κώστας: Νάρκη.

Κατερίνα: Ξελευθερία.

Κώστας: Ουρανός.

Κατερίνα: Προμηθέας.

Κώστας: (την πιάνει) Πρέπει να ξέρεις για ποίον πεθαίνεις. Το να πεθαίνεις για τους άλλους είναι ανώφελο.

Κατερίνα: (του ξεφεύγει και μπαίνει πάλι μες στη φωλιά της) Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω μόνη.

(σιωπή μερικών στιγμών)

Κώστας: Τι έχουν μέσα τα μάτια σου;

Κατερίνα: Αγιόκλημα και αλισίβα.

Κώστας: Μία μαργαρίτα.

Κατερίνα: Με δύο καλαμάκια.

Κώστας: Μεσάνυχτα.

Κατερίνα: Όχι τόσο ρομάντζο.

Κώστας: Όλο το βράδυ κάναμε έρωτα.

Κατερίνα: Αλιυονίδες νύχτες.

Κώστας: Τι έχουν μέσα τα μάτια σου;

Κατερίνα: Το πλαστικό καρότσι με την πάνινη κούβλα.

Κώστας: Το βραστήρα με τα αποστειρωμένα μπουκάλια.

Κατερίνα: Τα κλειδιά από το παλιό σπίτι.

Κώστας: Κλέβεις.

Κατερίνα: Αποκλείεται.

Κώστας: Θα βγεις;

Κατερίνα: Το φθινόπωρο. (βγαίνει από τη φωλιά της. Ο Κώστας την κυνηγάει.)

Κώστας: Δεν άκουσα.

Κατερίνα: Το φθινόπωρο.

Κώστας: Aida του Verdi στη Σερβία.

Κατερίνα: 2 λίτρα Mojito.

Κώστας: Το κυλικείο του πανεπιστημίου.

Κατερίνα: Τα τσιγάρα στο ντεπό.

Κώστας: Δύο συλλαβές, "μα-μα".

Κατερίνα: Φαλακρό κοτσύφι.

Κώστας: Το πρώτο "μπαμπά".

Κατερίνα: Και ένα βήμα.

Κώστας: Στο φεγγάρι.

Κατερίνα: Του σαλονιού.

Κώστας: Το μακρομέ από τη Σκύρο.

Κατερίνα: Όταν έκλαιγε ένιωθα μετεξεταστέα.

Κώστας: Τι έχεις μες στα μάτια σου;

Κατερίνα: Ένα Γορίλα και ένα παιδί.

Κώστας: Πέτρες.

Κατερίνα: Ένας πυροβολισμός. Και δεύτερος.

Κώστας: Κλείσε το παράθυρο. Σβήσε τα φώτα. Δεν είμαστε εδώ.

Κατερίνα: Δεν είμαστε εδώ. Τ' ακούς;

Κώστας: Τρεις βολβοί νάρκισσοι στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν.

Κατερίνα: Σταυροβελονιά με υπότιτλους.

Κώστας: Μεγάλωσες.

Κατερίνα: Σταμάτα.

(σιωπή πολλών στιγμών. Η Κατερίνα μπαίνει πάλι στη φωλιά από τα μπαλόνια. Ο

Κώστας κάθεται πάνω στο τραπέζι οκλαδόν.)

Κώστας: Αν βρέξει θα πλημμυρίσουμε. Μαζεύονται στο σιφόνι του μπαλκονιού τα ξερά φύλλα. Το βουλώνουν.

(Σιωπή)

Κώστας: Πέρυσι, έτσι μπήκε νερό μέσα και φούσκωσε το παριέ.

(Σιωπή)

Κώστας: Τι έπαθες;

Κατερίνα: Μου λείπουν οι φωλιές.

(σιωπή)

Κατερίνα: Έβαζα το σεντόνι στο τραπέζι και έμπαινα από κάτω. Οι υπόλοιποι το έλεγαν κάστρο. Εγώ το γέμιζα μαξιλάρια και το έλεγα φωλιά.

(ο Κώστας παίρνει μία κουταλιά από την τούρτα. Την μασάει χωρίς να την καταπιεί. Πλησιάζει την Κατερίνα. Την ταΐζει την μπουκιά που έχει στο στόμα του.

Κάνει το ίδιο αρκετές φορές.)

Κατερίνα: Κρουώνω.

Κώστας: Να κλείσω το παράθυρο;

(η Κατερίνα στέκεται όρθια πάνω στο τραπέζι)

Κατερίνα: Κρατάει όπλο. Τον δείχνει με την κάννη. Κλείσε την μπαλκονόπορτα.

Σβήσε τα φώτα. Δεν είμαστε εδώ.

Κώστας: Θες να σου φέρω μία ζακέτα;

Κατερίνα: Δεν είμαστε εδώ. Ακούς;

Κώστας: Κατερίνα;

(η Κατερίνα πλησιάζει τα μπαλόνια. Σιάει ένα.)

Κατερίνα: Κλείσε την πόρτα. Θα ξυπνήσει το παιδί. Κλείσε την πόρτα από το δωμάτιό του.

(σιάει δεύτερο μπαλόνι)

Κατερίνα: Πάρε την αστυνομία. Τι λες; Αφού είναι ήδη εδώ.

(σιάει τρίτο μπαλόνι. Ο Κώστας ρίχνει το μωβ γορίλα στο πάτωμα)

Κατερίνα: Έπεσε; το ΕΚΑΒ. Πάρε το ΕΚΑΒ. Τραβήξου, να μη σε βλέπουν.

(σιάει τέταρτο μπαλόνι)

Κατερίνα: Τον σιότωσε; τον σιότωσε; Δες από τις γρίλιες. Δεν είμαστε εδώ. Σβήσε τα φώτα και κάτσε να φάμε την τούρτα.

Κώστας: Μη φωνάζεις. Θα μας ακούσουν.

Κατερίνα: Δες καλύτερα. Κουνιέται; Αναπνέει;

Κώστας: Είναι σιοτάδι. Δεν μπορώ να διακρίνω καλά. Φωνάζει ο φίλος του. Οι απέναντι βγήκαν έξω.

Κατερίνα: Τράβα την κουρτίνα. Θα φανείς. Δεν ήμασταν εδώ. Λείπαμε. Αυτό να λες. Και εγώ αυτό θα λέω.

Κώστας:(πιέζει το στήθος του γορίλα σαν να του κάνει κάρπα) Ah, ah, ah, ah, stayin' alive, stayin' alive. Ah, ah, ah, ah, stayin' ali-i-i-i-ive. Ah, ah, ah, ah, stayin' alive, stayin' alive. Ah, ah, ah, ah, stayin' ali-i-i-i-ive. Ξύπνα. Σε παρακαλώ, ξύπνα. Σωστά δεν κάνω το ρυθμό; Μην πεθάνεις. Όχι. Σε παρακαλώ. Με ακούς; Ah, ah, ah, ah, stayin' alive, stayin' alive Ah, ah, ah, ah, stayin' ali-i-i-i-ive. Βήξε. Πάρε ανάσα. Γέλα. Πες κάτι. Μίλα. Ξύπνα. Μίλα. Μην πεθάνεις. Το ακούς; μην πεθάνεις. Φτύσε με. Βγάλε σάλια. Βγάλε σάλια είπα. Κούνα τα μάτια. Κούνα τα. Γιατί δεν έχεις τίποτα μες στα μάτια σου; με ακούς; Απάντα. Μην πεθάνεις. Θα ανοίξω τα φώτα. Θα πάρω το ΕΚΑΒ. Κούνα τα μάτια. Θα πω ότι τον είδα. Ότι ήμουν εδώ. Πάρε ανάσα.

(Η Κατερίνα κάθεται ήσυχα στην καρέκλα. Ανοίγει το βιβλιαράκι που είχε πριν)

Κατερίνα: Αμαρτίες της γλώσσης. Μήπως λες ψέματα έστω και για αστεία; Μήπως τραγουδάς αισχρά τραγούδια, που ακούς στο ραδιόφωνο; Μήπως αντιμιλάς στους γονείς-δασκάλους-μεγαλύτερους; Μήπως ορκίζεσαι; Μήπως βλαστήμησες ποτέ για τα θεία η λες «α στο διάβολο»; Μήπως λες υπερήφανα λόγια για τον εαυτό σου; Αμαρτίες των ματιών. Μήπως βλέπεις άσχημα έργα στην τηλεόραση; Μήπως βλέπεις ακατάλληλα κινηματογραφικά έργα; Μήπως διαβάζεις περιοδικά και βιβλία που δεν σε ωφελούν; Αμαρτίες των αυτιών. Μήπως σου αρέσει να ακούς τραγούδια κοσμικά του ραδιοφώνου;

Κώστας:(πλησιάζει το παράθυρο) Ο κάδος καίει ακόμα.

Κατερίνα: Μήπως σου αρέσει να ακούς αισχρά λόγια από μεγάλους και μικρούς; Μήπως ακούς να κατηγορούν αδικώς τους άλλους και δεν μιλάς;

Κώστας: Δεν έχω εξομολογηθεί ποτέ.

Κατερίνα: Εγώ μόνο στους γονείς μου.

Κώστας: Λες να υπάρχει άφεση αμαρτιών;

Κατερίνα: Αν όντως υπάρχει κόλαση...

Κώστας: Κόλαση.

Κατερίνα: Σαν την φλεγόμενη πόλη στη σημερινή πορεία. Το φλεγόμενο κάδο μας.

Κώστας: Φλεγόμενος κάδος.

Κατερίνα: Σχεδόν βιβλικό.

(Ο Κώστας παίρνει την τούρτα και στέκεται μπροστά στο τζάμι. Κοιτάζει τις φωτιές στο δρόμο. Η Κατερίνα τον πλησιάζει και στέκεται δίπλα του. Τρώνε με τα δάχτυλα)

Κώστας: «Είδα τη δυστυχία του λαού μου στην Αίγυπτο. Και άκουσα την κραυγή τους εξαιτίας των καταπιεστών τους. Ξέρω τα βάσανά τους. Για αυτό κατέβηκα να τους γλιτώσω από τους Αιγύπτιους και να τους φέρω σε μία χώρα μεγάλη και εύφορη. Στη Χώρα όπου ρέει γάλα και μέλι. Τώρα εγώ σε στέλνω στο φαράω, να βγάλεις το λαό μου από την Αίγυπτο». Ο Μωσής είπε στο Θεό: «Ποιος είμαι εγώ για να πάω στο φαράω και να βγάλω τους Ισραηλίτες από την Αίγυπτο;». «Εγώ θα είμαι μαζί σου» αποκρίθηκε ο Θεός. «Και ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε ο Μωσής. «Εγώ ειμί ο Ω». Αυτό απάντησε ο Θεός. Εγώ είμαι αυτός που είμαι. Ο Μωσής τότε είπε «εγώ, Κύριε μου, ποτέ μέχρι σήμερα δεν ήμουν επιδέξιος ομιλητής. Ούτε και έγινε από την ώρα που άρχισες να μου μιλάς. Είμαι βραδύγλωσσος, τραυλίζω». Ο Θεός τότε του απάντησε «ποιος έδωσε το στόμα στον άνθρωπο; Πήγαινε και εγώ θα είμαι μαζί σου».

(ενώ ο Κώστας αρχίζει να διηγείται την ιστορία, μία παρέα νεαρών μπαίνει τρέχοντας στο δρόμο. Φοράνε μαύρα ρούχα και κουκούλες. Μπορεί να είναι και οι διαδηλωτές της προηγούμενης σκηνής. Μιλάνε ταυτόχρονα με τον Κώστα)

Νεαρός 1: Μαλάκες τρέξτε.

Νεαρός 2: Θα μας χάσουν στα στενά.

Νεαρός 3:(δείχνοντας στο διαμέρισμα του Κώστα και της Κατερίνας) Δείτε εδώ φάση.

Νεαρός 1:(γελάει) Ναρκωτικά.

Νεαρός 2: Τρελάθηκε ο κόσμος. Κάτσε μέσα, πιες τσαγάκι, σιεπάσου με την κουβερτούλα, κλάσε από κάτω και μύρισε κρυφά.

Νεαρός 3: Κι αν σε γαμάνε, στήσε καλύτερα τον κώλο σου και σάλιωνε πολύ για να γλιστράει. Να μπαίνει όλο μέσα.

Νεαρός 2: Να λες και ευχαριστώ που σε ξεσιίζουν.

Νεαρός 1: Να το γλεντάς. Να φωνάζεις: Με γάμησαν, με ξεσισισαν. Με πήδηξε το σύστημα και μου άρεσε.

Νεαρός 2: Αν στα 50 είμαι έτσι, μαλάκες σιοτώστε με. Αλήθεια.

Νεαρός 3: Μπέσα.

Νεαρός 1: Στα 50 ρε φίλε τρία πράγματα θα σε νοιάζουν. Το μουνί που βγάζει φωτοτυπίες στο γραφείο. Το συρτάρι που κρύβεις τα λεφτά στο σκρίνιο. Και να πλένεις τα δόντια σου για να μη μυρίζει σαπίλα. Αιούς; Συστήματα και καπιταλισμός θα τα φορτώνεις στον πούτσο σου. Ποιο πούτσο σου; Ούτε καν εκεί. Αυτόν θα τον παρακαλάς να ξυπνήσει, μπας και δεις της βυζάρες της μπάρμπι από το γραφείο κάτω από τη μπλούζα. Κατάλαβες; Πάλεψε τώρα που μπορείς και φύλα φράγκα για τα 50, να τα φας στα κωλόμπαρα. Τότε που θα έχεις μυροκοίλι και οι γιόμενες θα σε βλέπουν όσο πατόκαυλο είναι το τούβλο στην τσέπη. Αυτό το τούβλο θα είναι η ιδεολογία σου και ο Θεός σου. Θα πηγαίνεις, όμως, τη χοντρή κότα γυναίκα σου εικλησία τις Κυριακές και θα κουνάς στο κήρυγμα το κεφάλι πάνω κάτω. Και τότε το τούβλο που έχει στην τσέπη θα σιέφτεσαι και τις βυζάρες της μουνάρας που δουλεύει στο φωτοτυπικό.

Νεαρός 2: Πω ρε φίλε, άρχισες πάλι;

Νεαρός 3: Μία κουβέντα είπαμε και εσύ... Θα μας φτάσουν οι μπάτσοι και θα μας πηδήξουν αυτοί, πριν προλάβεις να εικονωθείς πάνω στην τύπισσα από το φωτοτυπικό.

Νεαρός 1: Άντε γαμήσου ρε αρχίδι.

(Φεύγουν τρέχοντας από τη σκηνή. Συνθήματα ακούγονται συνεχώς από πίσω σαν η πορεία να εξελίσσεται σε κοντινή απόσταση)

Κατερίνα: Το παιδί γιατί αργεί τόσο;

Κώστας: Μου είπε ότι είχε δουλειά.

Κατερίνα: Δεν μας χρειάζεται άλλο.

Κώστας: Αυτό κατάλαβες;

Κατερίνα: Έφυγε. Δεν έρχεται στο κρεβάτι μας πια. (παίρνει το γορίλα αγκαλιά)
Στο τραπέζι του σαλονιού, από κάτω, είχα τη φωλιά μου. Καθόμουν κουλουριασμένη αγκαλιά με τα μαξιλάρια και περιμένα να ξημερώσει. Τα μαξιλάρια ήταν σαν καλοριφέρ. Έβλεπα τα πόδια της μαμάς και του μπαμπά σιές πίσω από το σεντόνι. Τώρα πια πετάγομαι το βράδυ από το κρεβάτι και κοιτάω τα φωτιστικά να δω αν κουνιούνται. Φοβάμαι ότι θα κάνει σεισμό και θα πέσει το σπίτι. Τις μέρες στέκομαι στο μπαλκόνι και μετρώ την απόσταση από το μπαλκόνι μέχρι το δρόμο. Σκέφτομαι. Αν πέσει το σπίτι για πόσα μέτρα θα πρέπει να πετάξω; Με αγχώνουν οι πτήσεις και οι αποστάσεις.

Κώστας: Μιλούσες όμως για το παιδί.

Κατερίνα: Τα βράδια είμαι από στάχτη.

Κώστας: Θα σε αφήσω να φέρεις και το γορίλα στο κρεβάτι αν αυτό σε βοηθάει.

Κατερίνα: Γιατί φοβάμαι;

Κώστας: Πού να ξέρω; Δεν είμαι ψυχαναλυτής.

Κατερίνα: Από τι είναι φτιαγμένοι οι φόβοι μας;

Κώστας: Μπορεί να φοβάσαι το φόβο, που σου προκαλούν πράγματα, που είναι έξω από τις δυνάμεις σου. Όπως...

Κατερίνα: Τα κουνούπια.

Κώστας: Το ηλιοβασίλεμα.

Κατερίνα: Οι αστραπές.

Κώστας: Ο αυτισμός.

Κατερίνα: Η αγένεια.

Κώστας: Ο σεισμός.

Κατερίνα: Η άνοιξη.

Κώστας: Ο θάνατος.

Κατερίνα: Η αδικία.

Κώστας: Το κονιάκι και τα βουτήματα.

Κατερίνα: Πριν το σπέρμα.

Κώστας: Ο κώδικας οδικής κυκλοφορίας.

Κατερίνα: Θέλω να κάνουμε ένα πάρτυ. Τώρα.

Κώστας: Δεν είναι σωστό.

Κατερίνα: Θα φορέσουμε τα ρούχα της Κυριακής.

Κώστας: Κάτω στο δρόμο υπάρχει μία φωτογραφία ενός αγοριού.

Κατερίνα: Ίσως και τα τακούνια με την κόκκινη φιάπα.

Κώστας: Ένα μνημείο.

Κατερίνα: Μην είσαι μίζερος.

Κώστας: Ένας νεκρός.

Κατερίνα: Θα φτιάξω τοστάκια με ζαμπόν και μαγιονέζα.

Κώστας: Την Μεγάλη Παρασκευή δεν ακούμε μουσική.

Κατερίνα: Θα δω αν έχουμε και κασέρι.

Κώστας: Ίσως ούτε σήμερα πρέπει να βάλουμε τραγούδια.

Κατερίνα: Μπορούμε να χορεύουμε παίρνοντας ρυθμό από τα συνθήματα της πορείας.

Κώστας: Όπου να ναι θα 'ρθει το παιδί.

Κατερίνα: Θα διασκεδάσουμε όλοι μαζί σαν οικογένεια.

Κώστας: Δεν του αρέσουν αυτά.

Κατερίνα: Κάντο για χατίρι μου. Για τα γενέθλιά μου.

Κώστας: Η αλήθεια είναι ότι τα συνθήματα έχουν ωραίο ρυθμό. Έντονο.

Κατερίνα: Μπορούμε να βάλουμε βέβαια Μαντόνα.

Κώστας: Θα προτιμούσα...

Κατερίνα: Σε ακουστικά.

Κώστας: Να ανοίξω κρασί;

Κατερίνα: Φέρε, αν μπορείς, τα πράγματα.

(Η Κατερίνα γεμίζει δύο ποτήρια με κρασί. Τοποθετεί μία ντισκομπάλα στο κέντρο του τραπεζιού. Την ανάβει και σβήνει τα φώτα. Αρχίζει να λικνίζεται στο ρυθμό των

συνθημάτων. Μπαίνει ο Κώστας φέρνοντας δύο αποκριάτικες στολές. Παίρνουν από μία. Τις φοράνε. Ντύνονται κότες. Τα συνθήματα ακούγονται δυνατά πλέον σαν να πλησιάζει η πορεία. Ο Κώστας πίνει κρασί. Ακολουθεί συγκρατημένα την Κατερίνα στο χώρο της. Σιγά-σιγά αρχίζουν να λένε και αυτοί τα συνθήματα)

Κώστας: Το κρατός τους αγωνιστές αποκαλεί αλήτες. Αλήτες είναι τα ματ και οι ασφαλίτες. Βάλε μία μικρή παύση ανάμεσα, βοηθάει στο ρυθμό. Σπάσε τις λέξεις σε συλλαβές. Το-κρα-τος-τους-α-γω-νι-στες-α-πο-κα-λει-α-λη-τες. Είναι οστενούτο. Τονίζεις την πρώτη συλλαβή και η υπόλοιπη φράση είναι στην ίδια νότα. Σαν ισοκράτης.

Κατερίνα: Σαν μία λέξη δηλαδή;

Κώστας: Κάπως έτσι.

Κατερίνα: Κοίτα. Μπορούμε στο πρώτο "αλήτες" να πηδάμε ψηλά και στο "ασφαλίτες" να κάνουμε στροφή.

Κώστας: Να δοκιμάσουμε και κάτι άλλο. Μπορείς να επαναλαμβάνεις "τα ματ";

Κατερίνα: Πώς;

Κώστας: τα τα τα τα ματ. Σαν σταθερό beat και εγώ να λέω τα λόγια.

Κατερίνα: ξαναδείξε το μου.

(το δοκιμάζουν. Μόλις το βρουν αρχίζουν να αυτοσχεδιάζουν φωνητικά με το σύνθημα. Σταδιακά οδηγούνται σε έκσταση. Καθ όλη τη διάρκεια, ο δρόμος κάτω γεμίζει καπνό. Σε αραιά διαστήματα, νεαροί τρέχουν, είτε πετώντας πέτρες, είτε μολότοφ στην άλλη πλευρά του δρόμου. Το τραγούδι και ο χορός της Κατερίνας και του Κώστα καλύπτει τις φωνές τους)

Κατερίνα: Τι μυρίζει έτσι;

Κώστας: Απέξω είναι.

(Πλησιάζουν την μπαλκονόπορτα)

Κατερίνα: Κλείσε θα μπει η κάπνα.

Κώστας: Άρχισαν τα επεισόδια.

Κατερίνα: Πώς τα λένε οι μαθητές σου; (Ανάβει τα φώτα και σβήνει τη ντισκόμπαλα)

Κώστας: Τα μπάχαλα,

Κατερίνα: Τα μπάχαλα, σωστά.

(σιωπή μερικών στιγμών)

Κατερίνα: Αν είχα φτερά ή λέπια ή οπλές θα ένιωθα πιο σίγουρη.

Κώστας: Ο φίλος σου, ο Επιμηθέας. Αυτόν να κατηγορείς.

Κατερίνα: Ο μύθος έπρεπε να τελειώνει, εκεί που οι θεοί πλάθουν όλα τα θνητά όντα, ανακατεύοντας χώμα και φωτιά. Μέχρι εκεί υπάρχει δικαιοσύνη. Η πρώτη ύλη είναι ίδια για όλους. Παίζουμε επί ίσοις όροις.

Κώστας: Δεν υπάρχει εξέλιξη σε αυτό που περιγράφεις. Και εδώ μπαίνουν στην ιστορία οι αγαπημένοι μας Τιτάνες.

Κατερίνα: Οι Τιτάνες αδέρφια δεν ήταν;

Κώστας: Νομίζω ναι. Εδώ που τα λέμε, όλοι αδέρφια ήταν τότε. Έχει πέσει πολλή αιμομιξία για να φτιαχτεί αυτός ο κόσμος.

Κατερίνα: Αιμομιξία και βαρεμάρα.

Κώστας: Γιατί βαρεμάρα;

Κατερίνα: Αν δεν βαριόταν ο Προμηθέας δεν θα φόρτωνε τη δουλειά στον αδερφό του.

Κώστας: Μπορεί να τον τρώμαζε η ευθύνη. Να ήταν ο πρώτος ευθυνόφοβος στη γη. Εύκολο το θεωρείς εσύ; Από κει που έπαιζε τα μήλα στους κήπους του Ιαπετού και τσίριζε η μαμά Κλυμένη "μη δέρνεις τον αδερφό σου πουλάκι μου" να πάει να εξοπλίσει όλα τα ζώα, μαζί και τον άνθρωπο, με δυνάμεις ταιριαστές.

Κατερίνα: Μην τον δικαιολογείς. Απλά βαριόταν.

Κώστας: Και έδωσε ο Επιμηθέας τελικά, σε όλους ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Έδωσε ταχύτητα, δύναμη, φτερά, κοφτερά δόντια,

Κατερίνα: Φωλιές, υπόγεια σπίτια,

Κώστας: Τούνελ. Σιέφτηκε και το θέμα της τροφής.

Κατερίνα: Χορτάρι.

Κώστας: Καρπούς δέντρων.

Κατερίνα: Ρίζες.

Κώστας: Άλλα ζώα.

Κατερίνα: Αλληλοεξόντωση.

Κώστας: Αλληλοφθορά.

Κατερίνα: Μερικά κάνουν και κανιβαλισμό.

Κώστας: Όχι επίσημα. Αν ξεμείνουν από τροφή. Μόνο τότε.

Κατερίνα: Ο άνθρωπος, ο πιο ευνοημένος από όλους στη μοιρασιά. Τουλάχιστον στην τροφή. Μπορεί να τρώει τα πάντα.

Κώστας: Και να τον τρώνε μόνο τα σκουλήκια.

Κατερίνα: Μπορεί να τρώει και ανθρώπους.

Κώστας: Δαγκώνουμε τις πατουσίτσες, τα δαχτυλάκια, τα μαγουλάκια.

Κατερίνα: Πριν πούμε σε αγαπώ, λέμε γελώντας «θα σε φάω».

Κώστας: Ή φωνάζουμε "μην ξανά ριζεις το βάζο. Θα σε φάω ζωντανό".

Κατερίνα: Στα western λέμε "τον έφαγε μπαμπέσια".

Κώστας: Ο Άιης σου δάγκωνε το στήθος και το τράβαγε, όταν τον θήλαζες.

Κατερίνα: Ζήλευες.

Κώστας:(μικρή σιωπή) Επειδή, όμως ο επιμηθέας έκανε ότι να ναι στη μοιρασιά και ο άνθρωπος αισθανόταν ριγμένος,

Κατερίνα: Ο Προμηθέας κλέβει τη φωτιά και την έντεχνο σοφία από

Κώστας: Τους θεούς και τα δίνει στους ανθρώπους. Νιώθω σαν να με εξετάζεις τόση ώρα.

Κατερίνα: Δες κάτω στο δρόμο τις φωτιές. Με φωτιά χτίσαμε πολιτισμό, με φωτιά τον καταστρέφουμε.

Κώστας: Μάλλον δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι θα πεθάνουμε.

Κατερίνα: annica.

Κώστας: Παροδικότητα.

Κατερίνα: Η γάτα δεν θα πάθει ποτέ ανορεξία.

Κώστας: Άλλα ένστικτα έχουν τα ζώα.

Κατερίνα: Ξέρει ότι θα πεθάνει έτσι κι αλλιώς.

Κώστας: Έτσι κι αλλιώς.

Κατερίνα: Τίποτα δεν αλλάζει. Και τον κόσμο ανάποδα να γυρίσεις, πάλι στα ίσια του θα έρθει.

Κώστας: Αυτά λες στους μαθητές σου;

Κατερίνα: Έγινα δασκάλα για να με θυμούνται. Να ακολουθούν το παράδειγμά μου. Να ζω μέσα τους. Δεκατρία χρόνια. Δεκατρία χρόνια ακόμα για τη σύνταξη. Μόνο αυτό με νοιάζει τώρα πια.

Κώστας: Μην τα μηδενίζεις όλα.

Κατερίνα: Χθες βρήκα τον παιδικό οδηγό εξομολόγησης. Μου τον έδωσε μία μαθήτριά. Να είσαι διακριτικός. Να είσαι καλός άνθρωπος. Να μην χτυπάς τους άλλους. Να έχει σεβασμό. Να μην παίρνεις τα πράγματα που δεν είναι δικά σου. Να λες συγγνώμη όταν πληγώνεις κάποιον. Να μοιράζεσαι. Να πλένεις τα χέρια σου πριν το φαγητό. Μόνο αυτά μετράνε στη ζωή.

Κώστας: Άρα όπου σε τοποθετούν εσύ στέκεσαι.

Κατερίνα: Το αμφισβητείς;

Κώστας: Ναι.

Κατερίνα: Τριγύρω υπάρχει μία μαγική ακινησία. Αυτόβουλα δεν μπορεί να κινηθεί κανείς.

Κώστας: Κι όμως.

Κατερίνα: Τι;

Κώστας: Εσύ στέκεσαι πάνω στη γη. Η Γη κινείται γύρω από τον άξονά της. Η γη όμως κινείται και γύρω από τον ήλιο. Ο ήλιος κινείται γύρω από το κέντρο του γαλαξία. Το κέντρο του γαλαξία κινείται γύρω από ένα σμήνος πλανητών και και και. Στο σύμπαν τίποτα δεν μένει ακίνητο.

Κατερίνα: Μου ήρθε ίλιγγος.

Κώστας: Και ακίνητη πάλι κινείσαι.

Κατερίνα: Έτσι μου στερείται η επιλογή.

Κώστας: Ποια επιλογή;

Κατερίνα: Του να κινηθώ.

Κώστας: Πάνω από την επιλογή υπάρχει η μοίρα.

Κατερίνα: Η μοίρα είναι ο θάνατος.

Κώστας: Ο θάνατος είναι γέννα.

Κατερίνα: Ο ίδιος ο Δίας δεν μπορούσε να σώσει τον Σαρπηδόνα από τον γραμμένο του θάνατο.

Κώστας: Αυτά είναι μύθοι.

Κατερίνα:(γυρνάει το τραπέζι, ώστε η μεγάλη επιφάνεια του να στέκεται κάθετα στο δάπεδο. Κρεμάει το γορίλα σαν να είναι σταυρωμένος) Έλα εδώ. Στάσου δίπλα του.

(ο Κώστας την υπακούει)

Κατερίνα: Στο αρχικό στάδιο, του Επιμηθέα, ήσουν ριγμένος σε σχέση με αυτόν.
(δείχνει το γορίλα)

Κώστας: Ναι. Δηλαδή οριακά.

Κατερίνα: Του έδωσε ταχύτητα, δυνατότητα να σκαρφαλώνει, τρόπους επίθεσης.
Εσένα όμως δεν σου έδωσε τίποτα.

Κώστας: Μου έδωσε μετά τη φωτιά.

Κατερίνα: Έκλεψε κάτι θεϊκό και το έδωσε σε σένα. Με άλλα λόγια σε έκανε Θεό.

Κώστας: Σχεδόν.

Κατερίνα: Κατασπάραξε τον.

Κώστας: Ποιον;

Κατερίνα: Τον γορίλα.

Κώστας: Στα αλήθεια;

Κατερίνα: Ναι.

Κώστας: Μα είναι ο αγαπημένος σου.

(κάτω στο δρόμο μπαίνουν και στέκονται τρεις άντρες των ματ, πετώντας καπνογόνα προς την αντίθετη πλευρά)

Κατερίνα: Υποσχέθηκα, ότι θα τον κρατήσουμε όλη μέρα, να παίζουμε οικογένεια και αύριο θα τον ξαναβάλω πάνω.

Κώστας: Δεν μπορώ να το κάνω.

Κατερίνα: Δάγκωσε τον. Ξέσκισε την κοιλιά του. Να βγουν τα έντερα του έξω. Θα τα αποξηράνουμε και θα τα κάνουμε χορδές στην κιθάρα του παιδιού. Κατασπάραξε τον. Μην είσαι δειλός. Είσαι ο Θεός. Έχεις τη φωτιά. Ξέσκισε το δέρμα του. Να γεμίσουν τα αυλάκια ανάμεσα από τα πλακάκια με το αίμα του. Μη σιχαίνεσαι. Θα κάνεις οδοντικό νήμα μετά να φύγει το κρέας του από τα δόντια σου. Μην ανησυχείς, δεν θα μείνει η γεύση του στο στόμα σου. Καταβρόχθισε τον. Είσαι ο Θεός. Ο Θεός ο ίδιος. Ο Αλλάχ. Ο Δίας. Ο Ιησούς. Ο Βούδας. Όποιος θέλεις και όλοι μαζί. Φάτον. Δειλιάζεις; Οι θεοί δεν φοβούνται. Κάνουν ότι γουστάρουν. Μετράνε ως το τρία και σκοτώνουν ένα παιδί στην Αφρική. Μετράνε ως το πέντε και βιάζουν μία γυναίκα. Είσαι ένας Δίας που ερωτεύτηκε τον Αριστοφάνη. Είσαι μία λόγχη, που θα τρυπήσει την πλευρά του. Φάτον. Κατασπάραξε τον.

(ο Κώστας αρχίζει να δαγκώνει το γορίλα ανόρεχτα. Στη συνέχεια με περισσότερη ορμή, μέχρι που τον ξεσιίζει. Το δωμάτιο γεμίζει με πούπουλα και τριμμένο αφρολέξ. Ένας σταυρωμένος γορίλας κρέμεται ξεκοιλιασμένος. Ο Κώστας, ντυμένος κότα, συνεχίζει να δαγκώνει το γορίλα και η Κατερίνα σταδιακά αρχίζει να γελάει υστερικά. Το γέλιο μεταδίδεται και στον Κώστα. Καταλήγουν στο πάτωμα, καλυμμένοι από το υλικό του εσωτερικού του γορίλα να γελούν νευρικά. Κάτω στο δρόμο ένας νεαρός κινείται εχθρικά προς τους ματατζήδες, διατηρώντας πάντα τις αποστάσεις του)

Νεαρός: Μουνόπανα. Γαμημένοι. Παλιόμουνα. Θα σας ξεσιίσω τα κωλοτροπίδια ρε. Ψωλαρπάχτρες. Τσιμπουκλούδες. Γαμώ το μουνί που σας πέταγε και σας έβγαλε γουρούνια. Τη μάνα σας ρε. Την πουτάνα. Τη γουρούνα. Γαμώ τη μάνα σας. Μιλάτε και βρωμάει χοιρινό. Βρωμάει μπριζόλα. Γαμημένοι. Πούτσες. Πούτσες. Πουτσόπουτσες. Σάπιοι ρε. Είστε σάπιοι. Σαν το σύστημα το γαμημένο. Ξεφτιλισμένοι. Αρχιδουσακούλια της αστικής τάξης. Αρχίδια, ε αρχίδια. Σφινόπουτσες των κωλόχοντρων με τις ρολς ρόις. Μουνιά. Προσκυνάτε τις κωλάρες αυτές. Τις οσίες κωλάρες που σας ταΐζουν. Μουνιά. Τους γλείφετε τα αρχίδια. Γαμημένοι. Γαμώ τον καπιταλισμό μου, γαμώ. (παίρνει μία πέτρα από

κάτω και την πετάει σε αυτούς. Αστοχεί) Μουνιά, ε μουνια. Παλιόμουνα του συστήματος. Μουνόδουλοι του καπιταλισμού. Βγάλε ρε αρχίδι της στολής σου να δούμε το ταμπελάκι "Zara" που έχει από μέσα. Καυλί. Γαμημένη ψωλοπαίχτρα. Πούτσα. Γαμώ το μουνί του πατέρα σας. Γαμώ το μουνί σας ρε. Ψωλοζητιάνες. Χώσε ρε βαθιά το χέρι σου στον κώλο σου. Βγάλε το γαμημένο σύστημα που κρύβεις στο κωλάντερό σου και φάτο με τα μπάσταρδά σου. Κωλογάμημα. Φασισταριά του πούτσου. Μουνιά. (παίρνει μία πέτρα από κάτω και την πετάει σε έναν από αυτούς. Αμέσως οι ματατζήδες κινούνται προς το μέρος του. Ο νεαρός εξαφανίζεται. Ο Κώστας και η Κατερίνα σταδιακά σταματούν να γελούν)

Ματ. 1:(βγάζει το κράνος) είδες πως έφυγε; Με δανεινά αρχίδια όλοι μάγκες το παίζουνε.

Ματ. 2: Πόσο χρονών να ήτανε.

Ματ. 1: Καμιά εικοσαριά.

Ματ. 2: Μικρό ήτανε.

Ματ. 1: Λες να ήξερε για ποιο λόγο βγήκε να διαδηλώσει;

Ματ. 2: Μπα.

Ματ. 3: Του είπαν "οι μπάτσοι είναι μαλάκες. Σιότωσαν έναν δικό μας. Βγες και τσακισέ τους".

Ματ. 2: Αυτοί που τα υποκινούν όλα.

Ματ. 1: Αυτοί από μόνοι τους τον σιότωσαν. Αν τον σιότωσαν δηλαδή και δεν τον κρύβουν σε καμιά σπηλιά. Μεταμφιέστηκαν σε δικούς μας και τον έφαγαν για να έχουν δικαιολογία να σπάνε.

Ματ. 2: Και φόρτωσαν το φόνο στον οικογενειάρχη.

Ματ. 1:(βγάζει από την τσέπη του μικρά μπουκαλάκια ποτού) Θέλετε;

Ματ. 2: Εν ώρα υπηρεσίας;

Ματ. 1: Εγώ ήπια και κίνα-δυο πριν έρθω. Φεύγει το χέρι καλύτερα μετά. Δεν λογαριάζει.

Ματ. 3:(γελάει) Έτσι θέλει. Στο φαχνό.

Ματ. 1: Στα πλευρά. Να τους διπλώνει.

Ματ. 2: Ήταν η κρίση. Ο κόσμος έχει εξαθλιωθεί. Η κατάσταση ήθελε έναν ήρωα.

Ματ. 1: Έτσι είναι οι ήρωες;

Ματ. 3: Δεν ήταν ήρωας αυτός. Ένας κακομαθημένος ήταν. Ένα μπάσταρδο πλουσιόπαιδο που το έπαιζε μάγκας με τα φράγια του μπαμπάια.

Ματ. 1: Άμα είναι έτσι και εγώ το παίζω επαναστάτης.

Ματ. 3: Πιστεύουν ότι βλακεία τους πούνε. Τις μαλακίες του Καζίνσι.

Ματ. 2: Ποιος είναι αυτός;

Ματ. 3: Ένας ντεμέκ αναρχικός που έμενε σε κάτι καλύβες χωρίς τουαλέτα. Έστειλε βόμβες σε εταιρείες γιατί γούσταρε, λέει, τη διάλυση της σύγχρονης βιομηχανίας. Κουραφέξαλα.

Ματ. 1: Γι' αυτό καινε την πόλη. Για να φτιάξουν τη φάση του.

(η Κατερίνα σηκώνεται. Βγαίνει στο μπαλκόνι και παρατηρεί τους ματατζήδες. Ο Κώστας παραμένει ξαπλωμένος παίζοντας αδιάφορα με τα πούπουλα και τα τριμμένα αφρολέξ)

Ματ. 3: Καινε την πόλη ειτός από την περιουσία τους. Κατέβαιναν πέρσι τη Μεταξά. Πριν βγουν στον κεντρικό, μπαίνει ένας από αυτούς μπροστά σε ένα παπουτσάδικο. Αυτό είναι της μάνας μου, λέει, και δεν το πείραξε κανείς.

Ματ. 2: Ποιος ξέρει; Κι αυτοί για ένα λόγο υπάρχουν. Εξυπηρετούν συμφέροντα. Για κάλυψη θα τους έχουν. Σαν την Pepsi Cola και την coca-cola. Το παίζουν ξεχωριστές εταιρείες και έχουν τον ίδιο ιδιοκτήτη.

Ματ. 1: Τι λες δηλαδή;

Ματ. 2: Η ιστορία έχει δείξει, ότι οι ισχυρότεροι εχθροί εργάζονται για τον ίδιο στόχο. Δεν το ξέρουν ούτε οι ίδιοι. Μισιούνται και σκοτώνονται γιατί έτσι τους είπαν να κάνουν. Για αυτό πληρώνονται. Μπορεί με αυτά τα νιάνιαρα να έχουμε το ίδιο αφεντικό.

Ματ. 3: Σιάσε ρε. Τι είναι αυτά που λες;

Ματ. 1: Για το σώμα δεν θα λες μαλακίες. Όχι τίποτα άλλο. Θα σε ακούσουν και θα την πληρώσουμε όλοι μαζί.

Ματ. 3: Αν για να πληρώσω το ενοίκιο μου και τα αγγλικά των παιδιών μου πρέπει να παίζω τη γάτα και τα ποντίκια με τα μόμελα θα το κάνω. Κι αν για να βγάλω τη γυναίκα μου για φαΐ πρέπει να τα σπάσω στο ξύλο και αυτό θα το κάνω. Κοίτα τη δουλειά σου, κάνε ότι σου λένε και βούλωνε. Όσο περισσότερο χώνεις την ουρά σου, τόσο κινδυνεύεις να μείνεις κολοβός. Και ξέρεις τι τα έχουμε τα κολοβά σκυλιά στο χωριό μου;

Ματ. 2: Τι;

Ματ. 3: Τα έχουμε για αδερφές. (γελάει)

Κατερίνα:(στους άντρες των ματ) Συγγνώμη. Γεια σας.

Ματ. 2: Γεια σας. Έγινε τίποτα; χρειάζεστε κάτι;

Κατερίνα: Έχω τα γενέθλιά μου σήμερα. Θέλετε να σας κατεβάσω λίγη τούρτα;

Ματ. 1: Τι είπατε;

Κατερίνα: Θέλετε λίγη τούρτα; Είναι φράουλα. Από τα γενέθλιά μου.

Ματ. 3:(στους άλλους δύο) μην της απαντάτε. Είναι τρελή. Δεν τη βλέπετε;

Ματ. 1: Τι φοράει;

Ματ. 2: Τα καλά της.

Ματ. 3: Κότα είναι ρε.

Κώστας:(ακόμα ξαπλωμένος στο πάτωμα) αγάπη μου, σε ποιον μιλάς;

Κατερίνα: Ήρθαν τα παιδιά. Θα τους κατεβάσω τούρτα.

Φωνή από τον ασύρματο: 1-3 με λαμβάνεις;

Ματ. 3: 1-3 κέντρο λαμβάνει.

Φωνή από τον ασύρματο: 1-3 κινηθείτε προς Ζωοδόχου Πηγής. Γίνονται προσαγωγές.

Ματ. 3: 1-3 μεταβαίνουμε στο σημείο. Πάμε. Φύγαμε. Ζωοδόχου Πηγής.

Κατερίνα: Φεύγετε; Θα σας έφερα τούρτα. Όταν είστε από κάτω, είμαι πάλι στη φωλιά μου. ευχαριστώ πολύ. Μου είχαν λείψει οι φωλιές. Θα σας κατεβάσω τούρτα. Είναι φράουλα. Πολύ νόστιμη.

Ματ. 3: (ενώ βαδίζουν προς την έξοδο) Αυτό που θέλω πιο πολύ είναι, μία μέρα να γίνω τυφλά και να κατέβω στο κέντρο και να θερίσω όσους βρίσκονται μπροστά μου. Να καθαρίσει ο τόπος ρε φίλε. Να καθαρίσει η Ελλάδα.

Κώστας: Κατερίνα έλα μέσα.

Κατερίνα: (μπαίνει μέσα) πρέπει να καθαρίσουμε.

Κώστας: Σίγουρα δεν στεναχωρήθηκες για το γορίλα σου;

Κατερίνα: Μην το σκέφτεσαι. Είμαι καλά.

Κώστας: Σίγουρα.

Κατερίνα: Δαρβινική φυσική επιλογή.

Κώστας: Δηλαδή;

Κατερίνα: Επιβιώνει ο ισχυρότερος.

Κώστας: Μα εγώ δεν ήμουν δυνατότερος από το γορίλα.

Κατερίνα: Ήσουν όμως ο Θεός.

Κώστας: Η δύναμη μετριέται με γαλόνια;

Κατερίνα: Επιβάλλεται σαν μοίρα.

Κώστας: Στο μύθο, όμως, ο Δίας έδωσε την αιδώ και τη δίκη στους ανθρώπους.

Κατερίνα: Και;

Κώστας: Υποτίθεται ότι μοιράστηκε σε όλους ανεξαιρέτως, ώστε να αποκτήσουν πολιτική σκέψη. Συναίσθηση δηλαδή αυτών που τους περιβάλλουν. Σωστά;

Κατερίνα: Σωστά.

Κώστας: Με αυτές τις αρετές, λοιπόν σταματά η εξουσία να παίζει ρόλο.

Κατερίνα: Αιδώς θα ήταν να διδάξεις τον γορίλα. Να τον κάνεις να μιλάει. Να σου μοιάζει. Να του δώσεις τη φωτιά. Να τον κάνεις Θεό. Δίκη είναι να τον κατασπαράξεις, γιατί σε απειλεί σαν είδος. Η δικαιοσύνη είναι ένστικτο.

(ο Κώστας ξεκρεμάει το γορίλα από το τραπέζι. Σκίζει το κεφάλι του και το αφήνει στο πάτωμα. Το ξεφτισμένο σώμα του το βάζει σε μία μαύρη σακούλα σκουπιδιών)

Κατερίνα: Πρέπει να καθαρίσω. Θα έρθει το παιδί και δεν θα έχει πού να πατήσει.

(η Κατερίνα φεύγει. Ο Κώστας ανοίγει την τηλεόραση. Τακτοποιεί το τραπέζι. Στη συνέχεια κάθεται και παρακολουθεί το δελτίο ειδήσεων. Από την τηλεόραση

ακούγονται ενδεικτικά "Επεισόδια σημειώθηκαν πριν λίγα λεπτά στην πορεία. Πάλι κλειστό το κέντρο της Αθήνας. Έσπασαν βιτρίνες, τραυμάτισαν φωτορεπόρτερ. Ταλαιπωρία περιμένει όσους βρίσκονται στο κέντρο της Αθήνας, καθώς η κίνηση σε πολλούς δρόμους έχει διακοπεί. Οι δυνάμεις των ΜΑΤ απάντησαν με εκτεταμένη χρήση χημικών, ενώ σημειώθηκαν και μάχες σώμα με σώμα". Μπαίνει η Κατερίνα με την ηλεκτρική σκούπα. Αρχίζει να καθαρίζει.

Κώστας: Κατερίνα δεν μπορώ να ακούσω.

Κατερίνα: Το πάρτυ τελείωσε.

(Κάτω στο δρόμο μπαίνουν οι τρεις ματατζήδες, σέρνοντας έναν διαδηλωτή)

Ματ. 1: Άστον εδώ. Αποκλείεται να έχει κάμερες.

Ματ. 2:(το παίρνει την τσάντα και την αδειάζει στο δρόμο) Που τις έχεις ρε;

Διαδηλωτής: Ποιες;

Ματ. 3:(τον χτυπάει κλωτσιά στο καλάμι. Ο διαδηλωτής ουρλιάζει από τον πόνο) που τις έκρυψες;

Ματ. 1: Έχετε κανένα υπόγειο που τις μαζεύετε;

Ματ. 3: Μίλα ρε.

Ματ. 1:(τον χτυπάει μπουλιά στα πλευρά. Ο διαδηλωτής πέφτει στο πάτωμα) θα πεις που τις έχεις;

Διαδηλωτής: Ποιες; Δεν καταλαβαίνω.

Ματ. 3: Τις φτιάχνεις ρε μαλακισμένο και μετά που τις δίνεις;

Ματ. 1:(τον τραβάει να σηλωθεί από το πάτωμα) Δες αν έχει πάνω του αναπτήρες και μαντήλια.

Ματ. 2:(ψάχνει τα πράγματα στο δρόμο και μετά στην άδεια τσάντα)

Ματ. 1: Νομίζεις θα μας κοροϊδέψεις και θα σε λυπηθούμε;

Ματ. 2: Βρήκα αναπτήρα.

Ματ. 3: Πώς θα ανάβει τα στουπιά; Γι' αυτό δεν τον θες; Μίλα.

Διαδηλωτής: Καπνίζω.

Ματ. 3: Βρήκες τσιγάρα στα πράγματά του;

Ματ. 2: Όχι.

Ματ. 1: Να το ψάξεις.

Ματ. 3:(αρχίζει να το ψάχνει τα ρούχα) ταυτότητα.

Διαδηλωτής: Δεν έχω. Αφήστε με να φύγω.

Ματ. 3: Βγάλε την μπλούζα.

Διαδηλωτής: Δεν ήμουν στα επεισόδια. Στην πορεία κατέβηκα και μετά γυρνούσα σπίτι.

Ματ. 3: Βγάλ' την, είπα.

(ο διαδηλωτής υπακούει. Παίρνει την μπλούζα ο Ματ. 2 και την τινάζει)

Ματ. 1: Φέρε το κινητό σου.

Διαδηλωτής: Σας παρακαλώ.

Ματ. 1: Το κινητό, είπα.

Διαδηλωτής: Θα ειδοποιήσω...

(Οι τρεις ματατζήδες γελάνε έντονα. Ο Ματ. 3 ψάχνει τις τσέπες του παντελονιού.

Βρίσκει το κινητό. Το παίρνει)

Ματ. 3: Όταν σου λέμε δώσε το κινητό θα το δίνεις με την πρώτη. Κατάλαβες; Ψάξε μήπως βρεις τίποτα. (δίνει το κινητό στον ματ. 2)

Ματ. 2: Χρειάζεται δακτυλικό αποτύπωμα για να ανοίξει.

Ματ. 3: Δώστο του να το βάλει.

Διαδηλωτής:(προσπαθεί να αρπάξει το κινητό του) σας παρακαλώ. Μου το δίνετε; Δεν θα πω σε κανέναν τίποτα.

Ματ. 1: Και να πεις, τα αρχίδια θα μας κλάσουν.

Διαδηλωτής: Σπίτι μου πήγαινα. Δεν καταλαβαίνω τι ψάχνετε.

Ματ. 3: Σπίτι σου πήγαινες; (προσποιείται ότι πάει να του δώσει το κινητό. Το πετάει στον ματ. 2. Οι τρεις ματατζήδες πετούν τη συσκευή ο ένας στον άλλον, ενώ ο διαδηλωτής παλεύει να την πιάσει. Το κινητό καταλήγει στον Ματ. 1)

Ματ. 1: Πες την αλήθεια. Που τις έχεις;

Διαδηλωτής: Ποιες;

Ματ. 1: Δεν θες να συνεργαστείς. (ρίχνει το κινητό κάτω και το πατάει. Σταδιακά το πιέζει περισσότερο) τώρα θα πεις;

Ματ. 3: Σίγουρα θα έχει κάτι πάνω. Σουγιά. Κανένα χαρτί. Αποκλείεται να είναι καθαρός.

Ματ. 2: Πώς σε λένε;

Διαδηλωτής: (μικρή παύση) Άκη.

Ματ. 1: Άργησες να απαντήσεις. Πάλι ψέματα λες.

Διαδηλωτής: Όχι. Άκη με λένε.

Ματ. 3: Έλληνας είσαι;

Διαδηλωτής: Ναι.

Ματ. 1: Είσαι εσύ Έλληνας;

Διαδηλωτής: Ναι από την Αθήνα.

Ματ. 3: Πες ρε είσαι Έλληνας;

Ματ. 1: Έτσι είναι οι Έλληνες;

Ματ. 3: Βγάλε το παντελόνι.

Διαδηλωτής: Όχι.

Ματ. 3:(στον Ματ. 2) να του το βγάλεις εσύ.

Ματ. 2: Δεν ...

(ο Ματ. 3 αρχίζει να τραβάει το παντελόνι. Ο διαδηλωτής ουρλιάζει)

Διαδηλωτής: Όχι.

(ο Ματ. 1 του κλείνει το στόμα. Ο Κώστας πλησιάζει την μπαλκονόπορτα)

Κατερίνα: Τι γίνεται;

Κώστας: Δεν βλέπω καλά. Έχει σκοτάδι.

Κατερίνα: Ποιος φωνάζει;

Κώστας: Τρεις αστυνομικοί έχουν πιάσει ένα παιδί. Του κάνουν σωματικό έλεγχο. Τον γδύνουν.

Κατερίνα: Φύγε από το παράθυρο. Θα σε δουν.

Κώστας: Το παιδί ουρλιάζει. Μάλλον πονάει. Να βγούμε να φωνάξουμε;

Κατερίνα: Σβήσε τα φώτα και κάτσε πίσω να μην σε δουν. Δεν είμαστε εδώ. Δεν είμαστε εδώ. Ακούς;

Κώστας: Κι αν του κάνουν καιό.

Κατερίνα: Δεν θα το δεις.

Κώστας: Κι αν ήταν ο Άκης μας;

Κατερίνα: Φύγε από το τζαμί. Έλα εδώ. (του φοράει σαν κουκούλα το κεφάλι του γορίλα) Τώρα δεν θα δεις τίποτα. Και η κυρία Λωτ, που ήταν περίεργη, είδες τι έπαθε.

(ο Κώστας κάθεται κουλουριασμένος κάτω από το τραπέζι. Η Κατερίνα στέκεται μπροστά του. Χρησιμοποιώντας το κυλινδρικό μέρος της σκούπας, ρουφάει το δέρμα των ποδιών της, τα μαλλιά της, το στήθος της, το πρόσωπό της. Ο Ματ. 3 βγάζει το παντελόνι του διαδηλωτή. Το παίρνει ο Ματ. 2 και το ψάχνει. Ο Ματ. 3 κολλάει τα γεννητικά του όργανα στα οπίσθια του διαδηλωτή. Με το ένα χέρι τον κρατάει από το λαιμό και με το άλλο του κλείνει το στόμα)

Ματ. 3: Σε γνωρίζω από την όψη του σπαθιού την τρομερή. Από την όψη. Έτσι το λέει ο γιος μου. Κόψη του λέω. Το σπαθί κόβει. Πάλι όψη λέει αυτός. Σε γνωρίζω από την κόψη που με βιά μετράει τη γη. Άκου να δεις άπλυτε, αυτή η γη δεν είναι τσιφλίκι σου να της βάζεις φωτιά και να την καταστρέφεις. Αυτή η γη είναι άγια. Βράζει το αίμα των σκοτωμένων. Καίει. (βάζει το χέρι του μέσα από το εσώρουχο του νεαρού στα οπίσθια. Ο Ματ. 1 γελάει χτυπώντας το νεαρό, ενώ ο Ματ. 2 τραβάει βίντεο με το κινητό) Κατάλαβες μαλακισμένο; Αυτό το χρώμα είναι ελληνικό, ορθόδοξο και δεν χωράει προδότες. (στον Ματ. 2) Πρόσεχε μη φανεί η φάτσα μου. Αυτό το αριστερό φασιστάκι τράβα. Να το δουν οι φίλοι του να μαζευτούν. (με μία κίνηση κατεβάζει το εσώρουχο του διαδηλωτή και ανοίγει το φερμουάρ του. Βγάζει έξω το πέος του και με δύναμη το βάζει στο νεαρό. Ο τελευταίος προσπαθεί να ξεφύγει καθώς καταρρέει από τον πόνο. Ο Ματ. 3 εξακολουθεί να τον βιάζει καθώς οι άλλοι δύο γελάνε)

Ματ. 3:(λαχανιασμένα) και σαν πρώτα ανδρειωμένη χαίρε, ω χαίρε Ελευθεριά.

(σκοτάδι. Μοναδικό φως στην Κατερίνα που κατευθύνει το κυλινδρικό της σκούπας μέσα στο εσώρουχό της. Ρουφάει την περιοχή των γεννητικών οργάνων της. Κλείνει τα μάτια. Σκοτάδι)

